

ΜΕ(ΜΟΝΩΜΕΝΟΙ) ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Τάσος Σκιαδάς

Ο Τάσος Σκιαδάς γεννήθηκε στην Αθήνα στις 26 Ιουνίου του 1983 και μεγάλωσε στη Νέα Ιωνία Αττικής. Στις εκδηλώσεις του λυκείου έκανε τις πρώτες ερμηνευτικές του απόπειρες ως τραγουδιστής. Παράλληλα κι αφού είχε πείσει τον πατέρα του να του πάρει μία κιθάρα, προσπαθούσε να συνθέσει τα πρώτα του τραγούδια με ό,τι συγχορδίες του μάθαιναν οι τότε συμμαθητές του. Με τον καιρό καταλάβαινε ότι η ερμηνεία είναι κάτι που τον ενδιαφέρει κι έτσι αποφάσισε -και με την παρότρυνση ενός γνωστού- να παρακολουθήσει μαθήματα φωνητικής. Από τότε μέχρι και σήμερα, κάποιες στιγμές που βιώνει βρίσκουν συναισθηματικό διέξοδο σε αυθόρμητες ρίμες και αυτοσχέδιες μελωδίες. Παράλληλα, διακαής πόθος του πατέρα του ήταν να μπει σε μία στρατιωτική σχολή. Τον έπεισε. Κι άρχισε να ψάχνει διέξοδο. Κατά τη διάρκεια λοιπόν ενός βαρετού σταδιοδρομικού σχολείου, προσπάθησε να γράψει ένα σενάριο. Νόμιζε ότι ήτανε καλό κι έφαγε τα μούτρα του. Μετά αποφάσισε να το κάνει θεατρικό. Τζίφος. Δεν υπήρχαν οι βάσεις, γι' αυτό το' ριξε στο διάβασμα. Θεατρικά έργα, κινηματογραφικά σενάρια... Παρακολούθησε ακόμα μαθήματα δημιουργικής γραφής, πολλές παραστάσεις κι όλα αυτά τον βοηθήσαν να γράψει τα δικά του κείμενα. Κάθε ιστορία δημιουργείται από ανάγκη για εκτόνωση. Μεγάλη διέξοδος η δημιουργία...

Επικοινωνία: tasosmarikes@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο «Με(μονωμένοι) Ταξιδιώτες» του Τάσου Σκιαδά διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό

άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Για κάθε μεταποίηση, θεατρική παράσταση και κάθε άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση του συγγραφέως.

Το τραγούδι του θεατρικού φέρει τον τίτλο «Μυστικό» και μπορείτε να το ακούσετε στον παρακάτω σύνδεσμο:

<https://youtu.be/V8OfIHUoQuw>

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: 30 χρονών

ΑΡΗΣ: 55 χρονών

ΘΟΔΩΡΗΣ: 35 χρονών

ΜΙΧΑΛΗΣ: 45 χρονών

ΝΑΝΤΙΑ: 35 χρονών

ΦΩΤΕΙΝΗ: 40 χρονών

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Σύγχρονη εποχή. Νοέμβριος. Στο εσωτερικό ενός αεροπλάνου. Το έργο εξελίσσεται εν πτήσει. Ο Μιχάλης, η Νάντια και ο Θοδωρής είναι τρεις επιβάτες μίας πτήσης προς Λονδίνο. Κάθονται στην ίδια σειρά, σε οικονομικές θέσεις και στο κέντρο της σκηνής. Διαγώνια και πίσω τους υπάρχουν δύο ακόμη διαθέσιμες σειρές. Η δεξιά σειρά είναι κενή και στην αριστερή κάθονται ο Άρης με τη Φωτεινή. Από πάνω τους υπάρχει η ένδειξη «WC» και ο κενός χώρος πίσω τους οδηγεί στην τουαλέτα. Ο Άρης ασχολείται με ένα tablet -έχει συνδεδεμένα τα ακουστικά- και η Φωτεινή διαβάζει ένα περιοδικό αστρολογίας.

Ο Μιχάλης διαβάζει ένα βιβλίο και η Νάντια ανοίγει τον φορητό υπολογιστή της. Ο Θοδωρής είναι σκεπτικός και γράφει σ' ένα τετράδιο.

Γίνονται αναταράξεις και όλοι κουνιούνται απότομα παραμένοντας στις θέσεις τους. Ο Θοδωρής προσπαθεί να μείνει ψύχραιμος. Η Νάντια και ο Άρης τρομάζουν. Ο Μιχάλης με τη Φωτεινή διαβάζουν ατάραχοι. Ο Άρης σφίγγει το χέρι της Φωτεινής. Ακούγεται ο χαρακτηριστικός ήχος για την πρόσδεση των επιβατών στο κάθισμα. Όλοι έχουν δεμένες τις ζώνες τους εκτός από τη Νάντια και το Θοδωρή.)

NANTIA: Παναγία μου!

(Η Νάντια δίνει ασυναίσθητα τον φορητό υπολογιστή στον Θοδωρή. Εκείνος τον παίρνει και η Νάντια προσπαθεί να δέσει τη ζώνη της. Ο Μιχάλης κοιτάζει την Νάντια και χαμογελάει με κατανόηση. Ο Θοδωρής ταραίζεται και αφήνει τον υπολογιστή στο πάτωμα. Από το

άγχος τους ο ένας πιάνει τη ζώνη του άλλου και τις ανταλλάσσουν με απότομες και βιαστικές κινήσεις.)

NANTIA: *(αφού δέσει τη ζώνη της-δείχνει τον υπολογιστή)* Γιατί τον αφήσατε κάτω;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εδώ μπορεί να σβήσουμε εμείς, για το laptop θα ενδιαφερθώ...;!

NANTIA: *(στον Θοδωρή-έντονα)* Φερ' τε μου, σας παρακαλώ πολύ, τον υπολογιστή μου!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αν τον θέλατε να μη τον δίνετε!

NANTIA: Είσαστε... Τί να σας πω...!

(Ο Μιχάλης λύνει τη ζώνη του. Σηκώνεται, παίρνει τον υπολογιστή και τον δίνει στην Νάντια. Κάθεται και δένει τη ζώνη του. Η Νάντια τον κοιτάζει γοητευμένη.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στον Άρη-χαριτολογώντας)* Καλά, δε ντρέπεσαι, κοτζάμ άντρας...; Φοβάσαι αυτές τις αναταράξεις;

ΑΡΗΣ: Φωτεινή, να χαρείς, μη μιλάς! Μη μιλάς τώρα!

(Οι αναταράξεις μεγαλώνουν.)

ΑΡΗΣ: Ωχ, μάνα μου! Τι γίνεται, μωρέ;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μου το ξέρανες! *(τραβάει απότομα το χέρι της κι αρχίζει να ανησυχεί)*

NANTIA: Παναγιά μου! Δε πήγαινα με τον καρβουνιάρη μωρέ καλύτερα, τι τα' θελα εγώ τ' αεροπλάνα;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αφού δεν έχει τρένο για Λονδίνο από Ελλάδα...

NANTIA: Είναι ώρα για υποδείξεις;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: (και στους δύο) Δε χρειάζεται να πανικοβάλλεστε.

ΝΑΝΤΙΑ: Σα τι άλλο πρέπει να γίνει δηλαδή, για ν' αρχίσουμε να φοβόμαστε;!

(Ακούγεται ο χαρακτηριστικός ήχος για τις ενδείξεις του αεροπλάνου κι ακολουθούν οι παρακάτω ανακοινώσεις:

«Κυρίες και Κύριοι, λόγω των αναταράξεων, σας παρακαλούμε να παραμείνετε καθισμένοι, με τις ζώνες ασφαλείας σας δεμένες, μέχρι να σβήσει η ένδειξη προσδεθείτε. Ευχαριστούμε.

Ladies and gentlemen, the Captain has turned on the fasten seat belt sign. We are now crossing a zone of turbulence. Please return to your seats and keep your seat belts fastened. Thank you. »

Μπαίνει η Αεροσυνοδός με αυστηρό ύφος και ελέγχει οπτικά τις ζώνες ασφαλείας. Το περπάτημά της δεν είναι σταθερό.)

ΝΑΝΤΙΑ: (στην Αεροσυνοδό) Δεσποινίς, μήπως σας βρίσκεται κανά tavor;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ορίστε;

ΝΑΝΤΙΑ: Κανένα χάπι, λέω, υπάρχει;! Κουνάει πολύ κι αγχώνομαι!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Προσπαθήστε να ηρεμίσετε και πολύ σύντομα θα σταματήσουν κι οι αναταράξεις.

ΝΑΝΤΙΑ: Το παλικάρι όμως μπροστά στο πιλοτήριο δε λέει να το κουμαντάρει τ' όχημα!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Όλα είναι υπό έλεγχο. Πιστέψτε με, (χαμογελάει) έχω υπάρξει σε πολύ χειρότερες πτήσεις απ' αυτήν.

ΝΑΝΤΙΑ: Α, ναι; Μας υποχρέωσες!

ΑΡΗΣ: Μωρέ μπας κι έχει πάθει τίποτα το αεροπλάνο και μας το κρύβεις;!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Όχι, κύριε. Οι αναταράξεις είναι ένα συχνό φαινόμενο στις περισσότερες πτήσεις.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στον Άρη)* Τ' ακούς;!

ΝΑΝΤΙΑ: *(τραντάζεται)* Και γιατί να' ναι και στη δική μου;!

ΑΡΗΣ: Έλα μου ντε;!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δημιουργούνται επειδή περνάμε μέσα από ένα ποτάμι αέρα που κινείται στην ατμόσφαιρα κι αυτό... όσο να' ναι... προκαλεί κουνήματα.

ΝΑΝΤΙΑ: Τόσα συστήματα έχουν εκεί μπροστά, δε τα βλέπουν αυτά τα ποτάμια νωρίτερα;!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ο πιλότος θα κατεβάσει σε λίγο το αεροπλάνο σε χαμηλότερο υψόμετρο και θα σταματήσει να κουνάει.

ΝΑΝΤΙΑ: Σα ν' αργεί όμως να τ' αποφασίσει!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Αν ανησυχείτε τώρα, φανταστείτε τι θα γίνει αν χάσουμε απότομα υψόμετρο... Όλα θέλουν το χρόνο τους. *(φεύγει)*

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(αναστενάζει-μονολογεί)* Και γερό στομάχι να τ' αντέχεις...

ΑΡΗΣ: Τι' πες;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τίποτα... *(διαβάζει το περιοδικό)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στον Θοδωρή και την Νάντια)* Πάντως, κι εγώ αντιδρούσα όπως εσείς στα πρώτα μου ταξίδια και σκέφτηκα πως ο μόνος τρόπος για να σταματήσω να φοβάμαι, είναι η σωστή ενημέρωση.

(Ο Θοδωρής και η Νάντια τον κοιτάζουν επιφυλακτικοί. Οι αναταράξεις σταματούν κι ακούγεται ο χαρακτηριστικός εσωτερικός ήχος μαζί με τις παρακάτω ανακοινώσεις:

«Η ένδειξη προσδεθείτε έχει απενεργοποιηθεί. Παρακαλούμε όμως, για τη δική σας ασφάλεια, να παραμείνετε στις θέσεις σας σε περίπτωση που το αεροσκάφος αντιμετωπίσει νέες αναταράξεις. Ευχαριστώ.»)

NANTIA: Μη μου λες τώρα τέτοια!

(«Ladies and gentlemen, the Captain has turned off the Fasten Seat Belt sign. However, we always recommend to keep your seat belt fastened while you're seated. »)

(Ο Θοδωρής παραμένει αγχωμένος κι ο Μιχάλης διαβάζει ξανά το βιβλίο του. Η Νάντια είναι νευρική κι ανοίγει πάλι τον υπολογιστή της. Ο Θοδωρής παίζει νευρικά με το στυλό του και κοιτάζει την οθόνη του υπολογιστή της Νάντιας. Εκείνη παρατηρεί την αδιακρισία του Θοδωρή κι ενοχλείται. Τον κοιτάζει αγριεμένα κι ο Θοδωρής σηκώνεται και πηγαίνει στην τουαλέτα. Ο Άρης φοράει τα ακουστικά του και ακούει μουσική. Η Φωτεινή διαβάζει το περιοδικό της.)

ΑΡΗΣ: (κοιτάζει ενοχλημένος τον Θοδωρή-μονολογεί) Δεν πρόκειται να την αφήσω ξανά να κάνει check-in!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι έπαθες πάλι...;!

ΑΡΗΣ: (δε την ακούει)

ΦΩΤΕΙΝΗ: (τον σκουντάει) Άρη, σου μιλάω!

ΑΡΗΣ: (βγάζει τ' ακουστικά-αγριεμένος) Τι θες;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Εσύ γκρινιάζεις, εσύ θα μου πεις τί συμβαίνει...

ΑΡΗΣ: Τόσες θέσεις υπάρχουν εδώ μέσα, αυτές που' ναι δίπλα στη τουαλέτα πηγες κι έκλεισες, που να πάρει η ευχή;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τουλάχιστον εγώ θυμήθηκα να κάνουμε το check-in

και γι' αυτό δε χάσαμε και το αεροπλάνο! Ήσουν και σίγουρος, τρομάρα σου, ότι ταξιδεύαμε και μία ώρα αργότερα... Μη στεναχωριέσαι όμως...*(σηκώνεται και του δείχνει τις δύο άδειες θέσεις)* Ορίστε, πήγαινε.

ΑΡΗΣ: *(μαζεμένος)* Μόνος μου...;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Εσύ θες ν' αλλάξεις θέση! Εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα εδώ πέρα...

(Ακούγεται ήχος από καζανάκι)

ΑΡΗΣ: Δεν έχεις...;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(προσπαθεί μάταια να κρύψει την ενόχλησή της- έντονα)* Όχι! *(κάθεται)*

ΑΡΗΣ: Σιγά μη το παραδεχόσουνα... *(βάζει τα ακουστικά του)*

(Η Φωτεινή ανοίγει συγχυσμένη το περιοδικό. Μπαίνει ο Θοδωρής. Ελέγχει το φερμουάρ και κάθεται στη θέση του.)

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Μιχάλη)* Κι εσείς για Λονδίνο;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί πάει κι αλλού;

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Θοδωρή)* Δεν απευθύνομαι σε σας, κύριε!

Υπάρχουν όμως, ξέρετε, πολλές πόλεις εκτός Λονδίνου που θα μπορούσε να μένει κάποιος! *(στον Μιχάλη)*
Λοιπόν;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχω ένα ιατρείο μικρών ζώων στο Watford, είναι ένα προάστιο βορειοδυτικά του Λονδίνου, όπου και μένουμε με την οικογένειά μου.

ΝΑΝΤΙΑ: *(προσπαθεί να κρύψει την απογοήτευσή της)* Α, είστε παντρεμένος...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχω και μία κόρη.

ΝΑΝΤΙΑ: Να σας ζησει. *(αποθαρρύνεται και κοιτάζει την οθόνη του υπολογιστή της)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσείς;

ΝΑΝΤΙΑ: *(ενοχλημένη)* Εγώ... όχι, δεν έχω παιδιά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εννοούσα... αν μένετε κι εσείς στο Λονδίνο.

ΝΑΝΤΙΑ: Όχι, αλλά, όποτε μπορώ, το επισκέπτομαι. Με φιλοξενεί ένας φίλος κι έτσι, κάθε φορά, κάνω και τα ψώνια μου στην αγορά του Λονδίνου που τη λατρεύω! Βρίσκεις τρομερά πράγματα, συμφωνείτε;

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στη Νάντια)* Αν θέλετε, και συγγνώμη δηλαδή που επεμβαίνω, μπορώ να σας δώσω μερικές διευθύνσεις από κάποια στοκατζίδικα που έχω βρει.

ΝΑΝΤΙΑ: Ευχαριστώ, αλλά είμαι ενημερωμένη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καλά...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το Bicester Village στο Oxfordshire είναι πολύ καλό.

ΝΑΝΤΙΑ: Για πείτε μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Απέχει μόλις μία ώρα απ' το Λονδίνο και μπορείτε να πάτε και με τη συγκοινωνία. Εκεί μπορείτε να βρείτε σχεδόν τα πάντα κι από επώνυμες εταιρείες.

ΝΑΝΤΙΑ: Μισό λεπτό να το σημειώσω! Ή μάλλον καλύτερα, μπορείτε να μου το γράψετε εσείς; Τα αγγλικά μου, ξέρετε, δεν είναι πολύ καλά και δε θέλω να κάνω κάποιο λάθος, καταλαβαίνετε... *(του δίνει τον υπολογιστή)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(γράφει στον υπολογιστή και της τον επιστρέφει-κοιτάζει τον Θοδωρή)* Ο κύριος όμως μπορεί να έχει να σας δώσει περισσότερες πληροφορίες...

ΝΑΝΤΙΑ: Δεν έχει!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(παίρνει χαρούμενος το τετράδιό του από τη τσάντα)*

του και ψάχνει) Όχι, έχω!

NANTIA: (κλείνει τον υπολογιστή-τον βάζει μέσα σε μία θήκη και τον τοποθετεί κάτω από το κάθισμα) Μπα, ό,τι έφαχνα το βρήκα... (κοιτάζει με νόημα τον Μιχάλη)

ΘΟΔΩΡΗΣ: (κλείνει το τετράδιο ενοχλημένος)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μιλάμε όμως τόση ώρα, χωρίς να έχουμε συστηθεί.
(προτάσσει το χέρι του για χειραψία-στον Θοδωρή)
Μιχάλης.

NANTIA: (τους κοιτάζει ενοχλημένη)

ΘΟΔΩΡΗΣ: (ανταποκρίνεται) Θοδωρή, χάρηκα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Παρομοίως. (στη Νάντια) Εσάς πως σας λένε;

NANTIA: (δίνει το χέρι της) Κωνσταντίνα, αλλά θα προτιμούσα το Νάντια και τον ενικό. Τόσες ώρες θα ταξιδέψουμε μαζί κι αφού... μας τάραξαν τα κουνήματα, η συνέχεια ας είναι πιο χαλαρή, τι λέτε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί όχι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: (προτάσσει το χέρι του) Νάντια, χαίρομαι που σε γνωρίζω.

NANTIA: (με το βλέμμα της κολλημένο στον Μιχάλη) Ε;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Χάρηκα είπα...

NANTIA: (κοιτάζει τον Μιχάλη που την παρατηρεί προβληματισμένος-χαμογελάει κι ανταποκρίνεται στον Θοδωρή με προσποιητή ευγένεια) Καλά... καλά κι εγώ.

ΘΟΔΩΡΗΣ: (στον Μιχάλη) Ε, λοιπόν, κύριε Μιχάλη, η φυσιογνωμία σας μου είναι πολύ γνώριμη. Από πού κατάγεστε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Στον ενικό δεν είπαμε; Από ένα χωριό της Ρόδου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Από ποιο χωριό;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Απ' τα Μαριτσά.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στη Παστίδα μεγάληωσα εγώ!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αλήθεια;! Πως σε λένε στο επίθετο;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στεργάκη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καμπούρης το δικό μου.

ΝΑΝΤΙΑ: Και μένα Γερονικολάου!

ΘΟΔΩΡΗΣ: (στον Μιχάλη) Μα λέω κι εγώ... Σίγουρα κάποιο
καλοκαίρι σ' έχω πετύχει στο νησί. Δε ξεχνάω
πρόσωπα εγώ!

(Η Νάντια νιώθει παραγκωνισμένη.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πολύ πιθανόν... Από κει έρχομαι τώρα! Είχα πάει να
κανονίσω τα γραφειοκρατικά για ένα οικόπεδο που
αγόρασα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχει τώρα κάτι ευκαιρίες εκεί... Θα χτίσεις κανένα
εξοχικό;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Για τη κόρη μου τ' αγόρασα. Θέλω όταν μεγαλώσει να'
χει επαφές με τις ρίζες της.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καλά το σκέφτηκες! Εσύ τουλάχιστον μπορείς ακόμα
να φτιάξεις ένα σπίτι στην κόρη σου, γιατί εμείς...
Ούτε τα έθιμα δε μπορούμε να τηρήσουμε πια!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δυστυχώς...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πρόλαβες να πιείς κανά ουζάκι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μαριτσενός και να φύγω έτσι; Πήρα καύσιμα και για
πάνω! Εσύ πηγαίνεις καθόλου στο νησί;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τα καλοκαίρια μόνο για να δω τους γονείς... και για
τα μπάνια.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Νάντια, εσύ έχεις πάει ποτέ στη Ρόδο;

ΝΑΝΤΙΑ: Δεν έτυχε.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, τώρα που γνωριστήκαμε, κάποια στιγμή σε περιμένω. Οι δικοί μου έχουν έναν παραδοσιακό ξενώνα στο χωριό και μπορούμε να σε φιλοξενήσουμε.

ΝΑΝΤΙΑ: Να'σαι καλά...

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στην Νάντια)* Εσύ από πού είσαι;

ΝΑΝΤΙΑ: Πάππου προς πάππου Πετραλωνίτισσα. Εσύ έχεις έρθει ποτέ να δεις τις ωραίες μας γειτονιές;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δυστυχώς, όχι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εγώ μένω στον Νέο Κόσμο και θα πάω τουλάχιστον μία φορά το καλοκαίρι στο Ζέφυρο για κάποιο φιλμάκι. *(στη Νάντια)* Πάμε μάλιστα μαζί μ'έναν συνάδελφο που'χετε και το ίδιο επίθετο. Αλέξανδρο Γερονικολάου τον λένε. Μήπως έχετε κάποια συγγένεια;

ΝΑΝΤΙΑ: Αλέξανδρο...; Που δουλεύεις;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Είμαστε στο σωματείο των «Αγίων Θεοδώρων» μαζί.

ΝΑΝΤΙΑ: Τι σόι σωματείο είν'αυτό;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Νεκροπομπών.

ΝΑΝΤΙΑ: Νεκρο-τι;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Φρακοφόροι... Κοράκια είμαστε, πως το λένε;!

ΝΑΝΤΙΑ: Μπα π'ανάθεμά σε και δε μπορώ να σηκωθώ κι από τη θέση μου, παλιογρουσούζη! Αμ γι'αυτό τραντάχτηκε τ'αεροπλάνο, Μιχάλη μου! Καθόμαστε μαζί με τον μεταφορέα του Χάρου, Μιχάλη μου! Ν'αλλάξουμε θέσεις, Μιχάλη μου, δε μπορώ! Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με! *(λύνει τη ζώνη της)*

(Ο Θεωδωρής είναι εξοργισμένος και προσπαθεί με δυσκολία να συγκρατήσει την έκρηξή του.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Νάντια, ηρέμησε, δε χρειάζεται τώρα να...

ΝΑΝΤΙΑ: *(τον διακόπτει)* Δε γίνεται εγώ να συνεχίσω έτσι το ταξίδι! Δεν μπορώ! Κάνε μου το χατίρι, σε παρακαλώ...

(Ο Μιχάλης υποχωρεί κι αλλάζουν θέσεις.)

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Μιχάλη)* Να'σαι καλά! *(στον Θοδωρή)* Και δεν έχω καμία σχέση μ' αυτόν τον συνάδελφό σου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Νάντια, συγγνώμη, αλλά είσαι υπερβολική.

ΝΑΝΤΙΑ: Δε μπορώ Μιχάλη μου, είμαι προληπτική τι να κάνω;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δε σου φταίει όμως σε τίποτα κι ο Θοδωρής! Εξάλλου εσύ είπες πως πρέπει να'μαστε χαλαροί μέχρι να φτάσουμε. Νομίζω ότι του οφείλεις μια συγγνώμη.

ΝΑΝΤΙΑ: *(διστάζει για λίγο)* Τέλος πάντων... *(στον Μιχάλη)* Για σένα όμως το κάνω να το ξέρεις... *(στον Θοδωρή)* Συγγνώμη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σ' ευχαριστώ.

ΑΡΗΣ: *(στη Φωτεινή)* Σε πόση ώρα φτάνουμε;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Πάλι τα ίδια; Ακόμα δεν ξεκινήσαμε!

ΑΡΗΣ: Κι αυτό το παιδί δε μπορούσε να πάει κάπου πιο κοντά να σπουδάσει;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αφού στην Αγγλία είναι το τυχερό του, τι να κάνουμε τώρα;!

ΑΡΗΣ: Όχι και το τυχερό του! Του'δειξες κάτι γραμμές πάνω σε μια κόλα χαρτί και τον έπεισες να φύγει έξω!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τον αστρολογικό του χάρτη του έφτιαξα, αστοιχείωτε, κι όλα ήρθαν στο φως!

ΑΡΗΣ: Για το τί κάνει όμως εκεί, εμείς έχουμε μαύρα μεσάνυχτα...!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Γιατί, μήπως χρωστάει κανένα μάθημα;!

ΑΡΗΣ: Αυτό λέω εγώ...; Τι κάθομαι μωρέ και σου μιλάω... *(βάζει τ' ακουστικά)*

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(μονολογεί)* Όχι που θ' άφηνα εγώ το γιο μου να χαθεί δίπλα σου....

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στον Θεόδωρή)* Εσύ, για δουλειές στο Λονδίνο ή...

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(προσπαθεί να ηρεμήσει και συμπληρώνει)* Διακοπές. Είναι το πρώτο μου ταξίδι στο εξωτερικό.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πως κι επέλεξες το Λονδίνο;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχω ακούσει ότι είναι μια καλή πόλη για...
(χαμογελάει αμήχανα) μοναχικούς ταξιδιώτες κι έτσι...
τ' αποφάσισα. Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που μπορεί να δει και να κάνει κανείς και σκέφτηκα... ότι θα' ναι πολύ δύσκολο να βαρεθείς ακόμα κι αν είσαι μόνος σου. Σωστά...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το μόνο σίγουρο είναι ότι το Λονδίνο μπορεί να ικανοποιήσει και τους πιο απαιτητικούς τουρίστες! Αν δε σ' ενοχλεί κι η συννεφιά, είναι το ιδανικότερο μέρος για εξορμήσεις.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχεις να μου προτείνεις κάποια μέρη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εξαρτάται από το τί σ' αρέσει και τί θες να κάνεις...
Πάντως τώρα ο Νοέμβρης και δη προς τα τέλη του, που είναι όλα στολισμένα για τα Χριστούγεννα, είναι η καλύτερη εποχή!

ΝΑΝΤΙΑ: Εγώ πάντως ξετρελάθηκα με το βρετανικό μουσείο!
Στεναχωρήθηκα βέβαια με τα Ελγίνεια, αλλά το μουσείο είναι όλα τα λεφτά!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε μου αρέσουν τόσο τα μουσεία, όσο το να περπατάω μέσα σε διάφορες γειτονιές και να παρατηρώ τον κόσμο.

ΝΑΝΤΙΑ: Ε και γιατί δε πεταγόσουν τότε μέχρι τα Ζαγοροχώρια;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ήθελα να ξανοιχτώ, πειράζει;!

ΝΑΝΤΙΑ: Περί ορέξεως...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Α! Στο Notting Hill πρέπει οπωσδήποτε να πας και να φας καταπληκτικά cupcakes από το Hummingbird bakery στο Portobello.

(Ο Θοδωρής καθώς μιλάει ο Μιχάλης σημειώνει στο τετράδιό του. Η Νάντια ανοίγει τον υπολογιστή της και με κλεφτές ματιές προσπαθεί να αντιγράψει από τις σημειώσεις του Θοδωρή. Ο Θοδωρής το αντιλαμβάνεται, αλλά την αφήνει.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μία πολύ ωραία περιοχή είναι και το Shoreditch με πρωτότυπα bar -που σερβίρουν καταπληκτικά cocktails- εστιατόρια και pubs. Εξίσου καλή περιοχή για βραδινή έξοδο, αγορές, αλλά και πολύ καλλιτεχνική είναι το Camden, όπου κάθε Σαββατοκύριακο υπάρχει υπαίθρια αγορά και μπορείς να δοκιμάσεις διάφορες κουζίνες απ' όλο τον κόσμο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(καθώς γράφει)* Σιγά- σιγά, ένα-ένα! Δε προλαβαίνω να τα σημειώσω... Και... το... Camden. *(μόλις τελειώνει)* Ωραία! Το Soho αξίζει; Ρωτάω, γιατί θα πάω σίγουρα σε κάποια θεατρική παράσταση στο West End κι αφού θα είμαι δίπλα...

ΝΑΝΤΙΑ: *(τον διακόπτει)* Α, κάθε θεατρόφιλος μετά από ένα πετυχημένο musical είθισται να πίνει ένα cocktail σ' ένα απ' τα γκεόμπαρα του Soho!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(κλείνει απότομα το τετράδιό του)* Ποιο είναι το πρόβλημά σου, επιτέλους;!

NANTIA: Εμένα; Κανένα... *(κλείνει τον υπολογιστή)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τότε γιατί μου την μπαίνεις συνέχεια;!

NANTIA: Εγώ μιλάω μόνο γι' αυτά που έχω δει, αλλά, στη τελική, όποιος έχει τη μύγα... μυγιάζεται...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Νάντια, σε παρακαλώ...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Βλέπεις ότι τόση ώρα συγκρατιέμαι. Κανόνισε, κακομοίρα μου, μην έρθει η μύγα πάνω σου και τότε να δεις τραντάγματα που θα' χεις να θυμάσαι!

NANTIA: Με απειλείς;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σε προετοιμάζω...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ήμαρτον πια! Πραγματικά, στο τέλος θα ζητήσω να μου αλλάξουν θέση!

(Ο Άρης αντιλαμβάνεται τη φασαρία και βγάζει τ' ακουστικά. Μαζί με την Φωτεινή τους κοιτάζουν απορημένοι και τους σχολιάζουν χαμηλόφωνα. Ο Θοδωρής και η Νάντια αναγκάζονται να ηρεμήσουν.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λοιπόν, Θοδωρή, προσωπικά εμένα δε μου αρέσει η συγκεκριμένη περιοχή. Όχι επειδή θεωρείται -και είναι δηλαδή- ένα μέρος με τα περισσότερα Gay friendly μαγαζιά στο Λονδίνο *(η Νάντια χαμογελάει δικαιωμένη και ο Θοδωρής την κοιτάζει μ' ένα βλοσυρό βλέμμα)*, αλλά επειδή οι Άγγλοι όταν αποφασίσουν να βγουν στο Soho, βγαίνουν μόνο για να πιούν φθηνά και πολλά ποτά και μετά τους παραλαμβάνει στη γωνία το ασθενοφόρο. Όπως γίνεται και σε μας, στο Φαληράκι.

NANTIA: Εμένα πάντως τ' αγαπημένο μου bar στο Λονδίνο είναι αυτό του... Αχ, καλέ πως τον λένε... Κόλλησε το μυαλό

μου τώρα... Όσκαρ! Όσκαρ, τον λένε! Φτιάχνει τα καλύτερα cocktails στον κόσμο! (στον Μιχάλη) Έχεις πάει; (τοποθετεί τον υπολογιστή της κάτω από το κάθισμα)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν έτυχε.

ΝΑΝΤΙΑ: Ε, λοιπόν δείχνω καλή θέληση και προτείνω να βρεθούμε σ' αυτό το bar ένα απ' τα επόμενα βράδια. Τι λέτε, το κανονίζουμε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εγώ δε μπορώ να σας το υποσχεθώ, αλλά για σας τους δύο νομίζω ότι θα ήταν πολύ καλό. Πρέπει να δώσετε μια δεύτερη ευκαιρία ο ένας στον άλλον, ε;

ΝΑΝΤΙΑ: Α, όχι! Ή όλοι ή κανένας!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εντάξει, θα δούμε.

ΝΑΝΤΙΑ: Όχι, τώρα εδώ, να μας υποσχεθείς ότι θα βγούμε!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καλά, μη τον πιέζεις! Ο άνθρωπος έχει οικογένεια δεν είναι σαν κι εμάς...

ΝΑΝΤΙΑ: Τι είμαστε εμείς δηλαδή, δε κατάλαβα;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εννοώ ότι... Εγώ τουλάχιστον είμαι εργένης, δεν έχω κάποιον να νοιαστώ. Για σένα βέβαια δε ξέρω...

ΝΑΝΤΙΑ: Τότε να μιλάς μόνο για τον εαυτό σου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: (λύνει τη ζώνη του) Συγγνώμη, αλλά εγώ δε μπορώ να συνεχίσω έτσι. (σηκώνεται)

(Ο Άρης κάνει ένα μορφασμό αποδοκιμασίας προς τις πρώτες θέσεις και βάζει τ' ακουστικά. Η Φωτεινή τους παρατηρεί με ενδιαφέρον.)

ΝΑΝΤΙΑ: Έλα, κάτσε τώρα, μη φεύγεις.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ε, δε γίνεται να κάνω συνέχεια το διαιτητή!

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(αναστενάζει έντονα και με κατανόηση)*

(Την κοιτάζουν όλοι για μια στιγμή παραξενευμένοι και ο Άρης βγάζει τα ακουστικά.)

ΑΡΗΣ: *(στη Φωτεινή)* Τι έγινε;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(κοιτάζει ντροπιασμένη το περιοδικό)* Τίποτα, συνέχισε αυτό που κάνεις!

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Μιχάλη)* Εντάξει, συγγνώμη. Έχεις δίκιο. Κάτσε, σε παρακαλώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ : Τελευταία φορά! Την επόμενη θα φύγω!

(Ο Μιχάλης κάθεται και δένει ξανά τη ζώνη του. Ακολουθεί μία στιγμή παύσης.)

ΝΑΝΤΙΑ: Έχω γίνει πολύ νευρική, το ξέρω, αλλά... δε το κάνω επίτηδες. *(παύση)* Να σας πω... Πρώτη φορά πάω κι εγώ στο Λονδίνο. Κι οι μπούρδες που σας έλεγα πιο πριν... τις είχα ακούσει από τον φίλο μου, που σας είπα ότι θα με φιλοξενήσει... Αυτό τουλάχιστον ισχύει.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μα δεν υπήρχε λόγος να μας πεις ψέματα.

ΝΑΝΤΙΑ: Ντράπηκα όμως να σας πω και την αλήθεια. *(την κοιτάζουν προβληματισμένοι)* Θοδωρή, μόνη μου είμαι κι εγώ... *(χαμογελάει πικρά)* Ή διαζευγμένη για να το πω καλύτερα. Πριν από ένα χρόνο χώρισα και με τη διατροφή που μάζεψα όλο αυτό το διάστημα, έκανα δώρο στον εαυτό μου αυτό το ταξίδι. Σα μια αφετηρία για την καινούργια μου ζωή...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι εννοείς; Μπορεί και να μη ξαναγουρίσεις;

ΝΑΝΤΙΑ: Δε ξέρω ακόμα. Θέλω ν' αλλάξουν πολλά πράγματα, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι είμαι κι έτοιμη. Βέβαια, δεν υπάρχει και κάποιος που να με περιμένει στην Ελλάδα... Άνεργη είμαι. Άσε που βαρέθηκα να με συντηρεί κι ο πρώην άντρας μου. *(κοιτάζει τον Μιχάλη-χαμογελάει)* «Θα δούμε», που λέει κι ο κτηνίατρος...

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(βγάζει από το σακάκι του μία επαγγελματική κάρτα και τη δίνει στην Νάντια)* Δε ξέρω τι θ' αποφασίσεις, αλλά ούτε μπορώ και να σου εγγυηθώ και κάτι. Ίσως όμως... να μπορέσω και να σε βοηθήσω.

ΝΑΝΤΙΑ: *(την παίρνει)* Σ' ευχαριστώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Να ξέρεις πάντως ότι αν τελικά θελήσεις να ζήσεις στην Αγγλία, στην αρχή τουλάχιστον, θα δυσκολευτείς αρκετά.

ΝΑΝΤΙΑ: Δε με τρομάζουν εμένα οι αλλαγές! Ψυχολογία θέλω περισσότερο να φτιάξω...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε θέλω τώρα να σε κοντράρω, αλλά αυτά που λες...
Ε, είναι θεωρίες!

ΝΑΝΤΙΑ: Το ξέρω, αλλά τουλάχιστον θα το προσπαθήσω.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Άρα, το' χεις ήδη αποφασίσει...

ΝΑΝΤΙΑ: Ναι... Ο φίλος που θα με φιλοξενήσει βέβαια δε το ξέρει, αλλά... θα του φορτωθώ όσο λιγότερο μπορώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχεις σπουδάσει κάτι;

ΝΑΝΤΙΑ: Εγώ; Εγώ έχω μάστερ στη βούρτσα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πτυχίο έχεις;

ΝΑΝΤΙΑ: Έχω ένα χαρτί απ' τον ΟΑΕΔ.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Α, μιλάμε για κατάρτιση, όχι αστεία...

ΝΑΝΤΙΑ: Θέλει ταλέντο η κομμωτική! Για πήγαινε στα Πετράλωνα και ρώτα για τη Νάντια...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, αλλά στην Αγγλία δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Πρέπει να' χεις μαζί σου έναν αναγνωρισμένο τίτλο σπουδών, μία πιστοποιημένη προϋπηρεσία τουλάχιστον ενός έτους κι όλα αυτά φυσικά στα Αγγλικά για να μπορέσεις να δουλέψεις κάπου.

ΝΑΝΤΙΑ: Υπάρχει και το πόρτα-πόρτα. Ό,τι έκανα στην Ελλάδα, το ίδιο θα κάνω κι εκεί πάνω!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ποιο υπάρχει;!

ΝΑΝΤΙΑ: (στον Μιχάλη) Ελληνική κοινότητα έχετε στην Αγγλία, δεν έχετε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχουμε.

ΝΑΝΤΙΑ: Ε, θα πάω στην εκκλησία της κοινότητας, θα εξηγήσω την κατάσταση στον Παπά, ύστερα θα βγει και η σχετική ανακοίνωση για κατ' οίκον καλλώπισμα και θα την βρούμε την άκρη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: So simple!

ΝΑΝΤΙΑ: Τι;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στη θεωρία όλα εύκολα, λέω, είναι...

ΝΑΝΤΙΑ: Το τελευταίο πράγμα που χρειάζομαι αυτή τη στιγμή, είναι κάποιον να με αποθαρρύνει! Αλλά απ' ότι φαίνεται, εσύ έχεις συνηθίσει ήδη να χάνεις!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Άντε πάλι...

ΝΑΝΤΙΑ: (στον Μιχάλη) Ε, μα τώρα φταίω;! Πες μου, φταίω...;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: (την κοιτάζει για λίγο σκεπτικός) Ανασφάλεια το λένε. Ξέρεις κάτι; Σε ζηλεύω... Ή μάλλον... Όχι. Σε χαίρομαι, που θέλεις τουλάχιστον να προσπαθήσεις.

(χαμογελάει) Να φανταστείς, εγώ μ' αυτό το ταξίδι κάνω την υπέρβαση. Εμένα με τρομάζουν οι αλλαγές. Ακόμα κι οι μικρές... Ας πούμε... πως έχω ένα θέμα με την προσαρμοστικότητα. Το να έρθω στην Αθήνα και να μείνω μόνος μου, πριν από πέντε χρόνια μου φαινότανε βουνό. Είμαι παιδί της περιφέρειας, βλέπεις... Τώρα όμως το συνήθισα. Ήθελα λοιπόν από καιρό να ταξιδέψω μόνος μου... Να πάω κάπου... μακριά, αλλά συνέχεια το ανέβαλα. Όπως και να το κάνεις, είναι περίεργο να βλέπεις κάποιον να πηγαίνει μόνος του για διακοπές κι εγώ πάντα υπολόγιζα πώς θα φανεί η απόφασή μου αυτή στους γύρω... Όμως μια μέρα, χωρίς να το πολυσκεφτώ, έκλεισα τα εισιτήρια... και να' μαι!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καλά έκανες!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε ξέρω πώς θα εξελιχθεί όλο αυτό, αλλά...

τουλάχιστον... χαίρομαι που είμαι εδώ. (στον Μιχάλη)

Κι εμείς κοντοχωριανοί και ν' ανταμώσουμε στον αέρα...;! Να, αυτά μ' αρέσουν στη ζωή, τ' απροσδόκητα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: (χαμογελάει) Έλα μου ντε... Ούτε κι εγώ πάντως περίμενα, πριν από τριάντα χρόνια, τη δική μου εξέλιξη. Όταν αποφάσισα να πάω κι εγώ μόνος μου στην Αγγλία για μεταπτυχιακό, ο πατέρας μου δεν είχε να με σπουδάσει κι εκεί στοιχίζουν πολύ αυτά! Είπα, όμως, θα το κάνω και το τόλμησα! Αφού έστειλα την αίτηση και με δέχθηκαν, με το που έφτασα, έπρεπε να ψάξω αμέσως για δουλειά, για να πληρώνω την εστία και το πανεπιστήμιο. Κι εκεί που είχα απηυδήσει και

είπα ότι θα τα παρατήσω, για καλή μου τύχη, βρήκα δουλειά σ' ένα εστιατόριο. Τα επόμενα δύο χρόνια κυλίσανε πολύ κουραστικά, αλλά ήτανε και παραγωγικά χρόνια. Όλα αυτά βέβαια, αν δεν έπαιρνα την απόφαση να φύγω, ούτε την εξέλιξη που έχω τώρα θα είχα, ούτε τις εμπειρίες, ούτε τις γνωριμίες, ούτε τίποτα...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αν υπάρχει το σωστό timing, (επεξηγηματικά-στη Νάντια) συγχρονισμός, όλα μετά σε περιμένουν να τα ζήσεις...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σίγουρα βοηθάει, αλλά δε φτάνει μόνο αυτό.

ΝΑΝΤΙΑ: Γιατί επέλεξες να γίνεις κτηνίατρος;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Από μικρός μου άρεσε να φροντίζω τα ζώα. Ήθελα να φτιάξω μία φάρμα με πολλά ζώα κι επειδή δε μπορούσα να την έχω τότε, έβαλα στόχο να την αποκτήσω μεγαλώνοντας. Τώρα πια έχω μία από τις καλύτερες φάρμες στο Hertfordshire! Αν έρθετε να τη δείτε, θα καταλάβετε.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Που να 'ρθουμε;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Στο Watford.

ΝΑΝΤΙΑ: Δηλαδή... μας καλείς;

ΑΡΗΣ: (βγάζει απότομα τ' ακουστικά) Έκανες τίποτα στο tablet;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Σε πείραξαν οι αναταράξεις μου φαίνεται...

ΑΡΗΣ: Λείπουν τραγούδια από δω μέσα!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ούτε πώς ανοίγει δε ξέρω! Ακόμα κι όταν μιλάμε στο skype με το παιδί, εσύ το κρατάς για να μη στο χαλάσω...!

ΑΡΗΣ: (ψάχνει αναστατωμένος στο tablet) Που στο διάβολο τα έβαλα...;

ΦΩΤΕΙΝΗ: (κουνάει αποδοκιμαστικά το κεφάλι της)

NANTIA: (στον Θοδωρή) Κι εσύ, γιατί κοράκι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εγώ για τουριστικών επαγγελμάτων πήγαινα. Στη σχολή όμως δεν πατούσα κι ένας ξάδερφός μου, που ήτανε τότε στο σωματείο, μου είπε ότι ψάχνουν άτομα. Αρνήθηκα, βέβαια, στην αρχή! Ε, μετά βάλαμε κάτω τα συν και τα πλην της δουλειάς... και πείστηκα.

NANTIA: Για να εξειδικευτείς στη ζωή εν τάφω! Καλά, τα πλην άσ' τα! Τα θετικά θέλω ν' ακούσω...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καλά χρήματα, ασφάλιση με βαρέα κι ανθυγιεινά, συνήθως έξτρα χαρτζιλίκι από κάποιον συγγενή του αποθανόντα, καλή γυμναστική, επαφές με πολύ και διαφορετικό κόσμο... Που αυτό σημαίνει ότι θα' χεις *(κλείνει πονηρά το μάτι)* και τα τυχερά σου... Αλλά το πιο σημαντικό είναι που βλέπεις πόσο σύντομη μπορεί να γίνει καμιά φορά η ζωή κι αρχίζεις να την εκτιμάς.

NANTIA: Κι απ' αυτά τα τυχερά δεν ήτανε κανά καλό για παντρεία;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μπα...

NANTIA: Γιατί;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί ξέρω, ότι όταν θα συναντήσω τον άνθρωπο της ζωής μου, θα το καταλάβω.

NANTIA: Για γυναίκα μιλάμε πάντα, έτσι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι, ρε Νάντια! Για γυναίκα!

NANTIA: Μην αρπάζεσαι, τόσα έχουνε δει τα μάτια μας... Και στο κάτω-κάτω... το τί κάνει ο καθείς στο σπίτι του... δικαίωμά του! Πάντως, μη περιμένεις να σε επιβεβαιώσει το συναίσθημα. *(αναστενάζει)* Θα' ρθει η πουτάνα η ζωή και θα στο ακυρώσει!

(Γίνονται αναταράξεις και κουνιούνται. Ο Θοδωρής, ο Άρης και η Νάντια τρομάζουν.)

ΝΑΝΤΙΑ: Συγγνώμη, Παναγίτσα μου! Δε θα ξαναβρίσω, στο υπόσχομαι! *(σταματούν να κουνιούνται-κάνει το σταυρό της)* Σ' ευχαριστώ! *(στον Θοδωρή)* Κι εγώ πριν από πέντε χρόνια, όταν αποφάσισα ν' αλλάξω τη ζωή μου μ' έναν γάμο, νόμιζα ότι ήταν το καλύτερο βήμα που έκανα ποτέ. Ένιωθα ευτυχισμένη τότε... Έπρεπε να περάσουν όμως τέσσερα χρόνια, για να μάθω ότι όταν έφευγε για μεταφορές στο εξωτερικό με τον αδερφό του -έχουνε μαζί αυτοί μια μεταφορική εταιρεία- κάνανε στάσεις σε διάφορα σπιτάκια της Ευρώπης γι' ανεφοδιασμό! Αλλά οι βλάκες φρόντιζαν να βγάζουν φωτογραφίες μαζί με τις λεγάμενες -για ενθύμιο- και τις είχαν σ' ένα άλμπουμ που' χαν κρυμμένο στη νταλικά. Για κακή τους τύχη όμως κάποια στιγμή το ανακάλυψα κι ούτε που θέλω να θυμάμαι τί ανωμαλίες είδαν τα μάτια μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μη τα σκέφτεσαι τώρα και στεναχωριέσαι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Η κομμωτική πως σου προέκυψε;

ΝΑΝΤΙΑ: *(με ξαφνική ευφορία)* Από μικρή μου άρεσε η περιποίηση των μαλλιών κι ό,τι μου ερχόταν στο μυαλό το δοκίμαζα πρώτα στον εαυτό μου και μετά σ' όλους τους άλλους. Σας μιλάω τώρα για τεχνικές και χτενίσματα έτη φωτός μπροστά από την εποχή τους! Πήγα λοιπόν και πήρα το χαρτί από τον ΟΑΕΔ, που σας έλεγα νωρίτερα, αλλά μετά μου έτυχαν διάφορα οικογενειακά κι έπρεπε να προσέχω τη μάνα μου στο σπίτι. Ύστερα από έξι μήνες την έχασα, μετά παντρεύτηκα και τη συνέχεια την

ξέρετε. Αυτά! Εσύ, Μιχάλη, πότε παντρεύτηκες με τη γυναίκα σου;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν είμαι παντρεμένος με γυναίκα.

(Η Νάντια και ο Θοδωρής τον κοιτάζουν αποσβολωμένοι. Η Φωτεινή γουρλώνει τα μάτια της. Ξαφνικά η Νάντια αρχίζει να γελάει δυνατά. Ο Μιχάλης την κοιτάζει παρεξηγημένος. Ο Θοδωρής είναι ακόμα σοκαρισμένος.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: Καλά το κατάλαβα!

ΝΑΝΤΙΑ: *(συνεχίζει να γελάει-λύνει τη ζώνη της)* Θα κατουρηθώ!
(πηγαίνει γρήγορα στη τουαλέτα)

ΑΡΗΣ: *(βγάζει τα ακουστικά-στη Φωτεινή)* Τι έγινε;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(του δείχνει τη Νάντια καθώς περνάει από δίπλα της)*
Άνοιξε τον ασκό του Αιόλου...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

(Λίγα λεπτά αργότερα. Ο Θοδωρής και ο Μιχάλης κάθονται στις δύο ακριανές αεροπορικές θέσεις της τριθέσιας σειράς. Ο Θοδωρής κοιτάζει αμήχανα τον Μιχάλη να διαβάζει το βιβλίο του. Η Νάντια κάθεται μόνη της στην κενή διθέσια σειρά της προηγούμενης πράξης. Δείχνει απογοητευμένη. Η Φωτεινή εξηγεί χαμηλόφωνα στον Άρη τί συνέβη πριν από λίγο και ο Άρης κάνει ένα μορφασμό αηδίας. Μπαίνει η Αεροσυνοδός. Μεταφέρει ένα καροτσάκι που έχει γεύματα σε δίσκους. Ελέγχει μία λίστα και δίνει στον Μιχάλη το γεύμα του.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Παρακαλώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δε θέλω, ευχαριστώ. *(συνεχίζει το διάβασμα)*

(Η Αεροσυνοδός τοποθετεί τον δίσκο στο καροτσάκι και παίρνει έναν άλλο για τον Θοδωρή.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ορίστε, παρακαλώ.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(παίρνει τον δίσκο)* Ευχαριστώ.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Καλή σας όρεξη.

(Η Αεροσυνοδός πηγαίνει στην Νάντια και της προσφέρει έναν δίσκο.)

ΝΑΝΤΙΑ: *(τον παίρνει)* Ευχαριστώ. Να ρωτήσω, αν θέλουμε παίρνουμε και δεύτερη μερίδα;

(Όλοι την κοιτάζουν έκπληκτοι.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ε..., όχι. Αν περισσέψουν γεύματα όμως, θα
σας ενημερώσω.

ΝΑΝΤΙΑ: Καλά. Θα περιμένω.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μάλιστα...

(Η Αεροσυνοδός σερβίρει τη Φωτεινή και τον Άρη. Η Νάντια ξεκινάει να τρώει λαίμαργα.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(καθώς τρώει-στον Μιχάλη)* Θέλεις μήπως το γλυκό;
Εγώ δεν πρόκειται να το φάω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, σ' ευχαριστώ. *(στρέφει το βλέμμα ξανά προς το βιβλίο)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι διαβάζεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(χωρίς να τον κοιτάζει)* Καβάφη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(χαμογελάει πονηρά)* Α...

(Ο Μιχάλης αντιλαμβάνεται το πνεύμα του και δε το σχολιάζει.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κι εμένα μ' αρέσει το διάβασμα, αλλά η ποίηση μου
πέφτει κάπως βαριά... Μ' αρέσει όμως και το
γράψιμο... Δεν έχω ολοκληρώσει, βέβαια, κάτι ακόμα,
αλλά... αυτή την περίοδο ασχολούμαι μ' ένα
αστυνομικό θρίλερ...

(Ο Μιχάλης δε του δίνει σημασία.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Που λες, ελάχιστα βιβλία μπορούν να με κρατήσουν.
Εσύ όμως, απ' ότι βλέπω, του δίνεις και καταλαβαίνει,
ε...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Στην Αγγλία, δυστυχώς, δεν έχω ελεύθερο χρόνο για διάβασμα κι όταν το είδα στο βιβλιοπωλείο του αεροδρομίου, το πήρα. Τώρα προσπαθώ να το διαβάσω... *(στρέφει το βλέμμα του ξανά προς το βιβλίο)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(καθώς τρώει)* Πατρίδα, «Τις κατσαρίδες» του Nesbo διάβασε και θα με θυμηθείς. Φοβερό! Αστυνομική περιπέτεια με τα όλα της, σου λέω!

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(κλείνει απαυδισμένος το βιβλίο)* Μάλιστα, θα το' χω υπόψη μου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(δείχνει το φαγητό)* Δεν είναι και πολύ νόστιμο τελικά αυτό, αλλά από το τίποτα, ε...; Εσύ γιατί δε τρως; Αφού το πλήρωσες...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν έχω όρεξη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(μπουκωμένος)* Καλά κι εγώ δε πολύ-πεινάω, μη νομίζεις... Από ποίηση λοιπόν λίγα πράγματα, αλλά από Καβάφη *(του κλείνει το μάτι)* κάτι ξέρω...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τα ποιήματά του είναι δημιουργήματα μεγάλης αξίας...

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(κοιτάζει τον δίσκο της χωρίς να τρώει-στον Άρη-νευριασμένη)* Ξέρεις πόση ώρα ταξιδεύουμε;

ΑΡΗΣ: *(τρώει)* Αρκετή...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τόση ώρα όμως δεν έχουμε κάνει μια σωστή κουβέντα...!

ΑΡΗΣ: Εσύ τόσο χρόνια δε βαρέθηκες ν' αναμοχλεύεις τα ίδια και τα ίδια...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αυτό ακριβώς, Άρη. Βαρέθηκα.

ΑΡΗΣ: *(αδιάφορα)* Κι εγώ...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άρη, βαρέθηκα!

ΑΡΗΣ: *(την κοιτάζει-έντονα)* Το κατάλαβα!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Και...;

ΑΡΗΣ: Μέχρι να δούμε ποιόν θα φάνε πρώτο τα σκουλήκια, εσύ θα τρως στη μάπα εμένα κι εγώ... εσένα!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Έτσι νομίζεις...;

ΑΡΗΣ: Έτσι είναι. Δεν παντρεύτηκες για να χωρίσεις, αλλά για να φροντίζεις τον άντρα σου και το παιδί σου!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Για το παιδί μου μόνο, ναι!

ΑΡΗΣ: Ο γιος μας πάει πια, έφυγε. Τώρα εγώ σ' έχω ανάγκη!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αργά το θυμήθηκες...

ΑΡΗΣ : Κοφ' το όμως τώρα, γιατί θέλω να φάω!

(Η Φωτεινή υπακούει και σταυρώνει νευριασμένα τα χέρια της.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στον Μιχάλη-δείχνει προς τη Νάντια)* Μη την ξεσυνερίζεσαι. Είμαι σίγουρος πως έχει μετανιώσει ήδη για τη συμπεριφορά της.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(κοιτάζει την Νάντια-παρατηρεί που τρώει λαίμαργα)* Όντως...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Α, μη σε μπερδεύει τώρα η εικόνα της. Ξέρεις πόσους γνωρίζω που το ρίχνουν στο φαΐ όταν στεναχωριούνται...; Εγώ πάλι όταν είμαι λυπημένος, δε πάει τίποτα κάτω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θοδωρή, ήμουν σχεδόν σίγουρος για την αντίδραση. Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι το περίμενα από σένα κι όχι από τη Νάντια.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(μικρή παύση-χαμογελάει αμήχανα)* Αφού λέμε αλήθειες, τότε... Ε, δε θα μου πέρναγε ποτέ απ' το μυαλό ότι είσαι... *(διστάζει)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι;

(Ο Άρης και η Φωτεινή προσπαθούν ν' ακούσουν τη συνομιλία του Θοδωρή με τον Μιχάλη. Ο Θοδωρής ελέγχει αμήχανα γύρω του και το ζευγάρι χαμηλώνει απότομα το βλέμμα του προς τους δίσκους.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(χαμηλόφωνα)* Ότι ζαχαρώνεις νταγλαράδες, ρε παιδί μου... Κοίτα, μέχρι τώρα δεν είχε τύχει να πιάσω κουβέντα με κάποιον δικό σου. Δε σου μιλάω για να κάνω παρέα! Ελπίζω να με καταλαβαίνεις...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, να τώρα, ξέρεις... Άμα σε δει κάποιος με κανέναν κουνιστό, το επόμενο δευτερόλεπτο σου έχουν κρεμάσει κι εσένα κουδούνια. Και σου μιλάω για την Αθήνα τώρα, έτσι! Δε σου λέω τί θα γινόταν στο χωριό... Εδώ έρχονται τουρίστες του συναφιού σου και γίνονται ο περίγελος του νησιού. Άμα πλησιάσεις κιόλας...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και γιατί είσαι τόσο σίγουρος ότι δεν έχεις κάνει παρέα με κάποιον... του συναφιού μου;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Α, εγώ τις προσέχω τις παρέες μου! Όποιος δε μ' αρέσει, μέσα δε τον βάζω!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σου έχει δοθεί, άρα, η ευκαιρία να κάνεις παρέα με κάποιον gay και φοβήθηκες.

(Ο Θοδωρής ελέγχει ξανά αμήχανα γύρω του και ο Άρης με την Φωτεινή χαμηλώνουν πάλι απότομα το βλέμμα τους προς τους δίσκους. Η Νάντια εξακολουθεί να τρώει λαίμαργα.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όχι, τι να φοβηθώ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τα κουδούνια.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Άκου, εγώ ό,τι φιλαράκια είχα, από μια γκόμενα τουλάχιστον την είχανε. Την είχαν παρουσιάσει δηλαδή. Τώρα αν μετά αυτοί το' παιζαν δίπορτο, αυτό δε το ξέρω. Μου αρκεί όμως και που δε το κατάλαβα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Άρα προτιμάς να σε κοροϊδεύουν.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Προτιμώ να είναι άντρες, ρε Μιχάλη! Όπως και να το κάνουμε, ένας άντρας (*έκφραση αηδίας*) αγκαζέ μ' έναν όμοιό του... Δε κάθεται καλά! Είναι αντιαισθητικό το όλο θέαμα βρε παιδί μου, πως να το κάνουμε;! Από την άλλη όμως, αφού αυτοί την βρίσκουν έτσι, τι να πω...; Τουλάχιστον, μην προκαλούν. Εσύ ας πούμε... Φαίνεσαι πολύ εντάξει τύπος και πραγματικά (*χαμηλόφωνα*) δεν έχω κανένα πρόβλημα τώρα που μιλάμε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το βλέπω... Κι αν ήμασταν στο χωριό;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αν με σεβόσουν, θα σε σεβόμουν κι εγώ. Εγώ, Μιχάλη, στα λόγια δεν είμαι καλός, αλλά να -μιας και το σηκώνει η περίπτωση- μια φορά είχα διαβάσει ένα ποίημα του Καβάφη, που λέγαμε και νωρίτερα... Απ' ότι έμαθα, βέβαια, αργότερα είχε κι αυτός παρόμοια πάθη με τα δικά σου. Έλεγε λοιπόν: «Κι αν δε μπορείς να κάμεις τη ζωή σου όπως τη θέλεις, τούτο προσπάθησε τουλάχιστον, όσο μπορείς ...»

ΜΙΧΑΛΗΣ: (*τον διακόπτει*) ...μη την εξευτελίζεις...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτό να ξέρεις το υιοθέτησα, ε...!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τόση ώρα όμως με προσβάλεις, Θοδωρή, κι ούτε που το' χεις καταλάβει...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εγώ την άποψή μου σου είπα. Τώρα αν εσύ ένιωσες μειονεκτικά...εγώ δε φταίω!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δηλαδή το αληθινό είναι αντιαισθητικό και η ανάγκη για επικοινωνία προϋποθέτει συγκεκριμένα όρια για σένα...
Αν ήσουν όμως σίγουρος για τον εαυτό σου, δε θα' χες τέτοιου είδους διλλήματα...Είσαι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι πράγμα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Για τον εαυτό σου, σίγουρος;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι θες να μου πεις δηλαδή, ότι παίζει να μελώνω τη μπανάνα και να μη το ξέρω;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αυτό μόνο εσύ το γνωρίζεις...

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(σηκώνεται)* Δε γαμιέσαι, μωρή αδέλφω, λέω' γω!
Έκανα που έκανα υπομονή με την άλλη, θα τα υποστώ κι από' σένα τώρα;! Ρε ουστ από' δω!
(πηγαίνει και κάθεται δίπλα στη Νάντια μαζί με τον δίσκο του)

(Ο Μιχάλης τον κοιτάζει απογοητευμένος. Ο Άρης και η Φωτεινή προσποιούνται τους αδιάφορους. Μπαίνει η Αεροσυνοδός μ' ένα καροτσάκι με ποτά και γεύματα.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στον Μιχάλη)* Θα πιείτε κάτι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ένα Bloody Mary παρακαλώ.

(Η Αεροσυνοδός του ετοιμάζει το ποτό.)

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Θεόδωρη)* Το γλυκό θα το φας;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι!

ΝΑΝΤΙΑ: Καλά ντε! *(κοιτάζει το φαγητό)* Δε περίμενα να' ναι τόσο καλό...!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ούτε μένα μου φαινότανε για τόσο μαλάκας!

NANTIA: Τι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μωρέ και λίγα του είπα του παλιοξεφτίλα! Να με
αμφισβητήσει, εμένα;!

NANTIA: *(κοροϊδευτικά)* Τι έγινε, στην έπεσε;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τρώγε και μη μιλάς! *(μονολογεί)* Τη τύχη μου, που
έχω μπλέξει;! Να σου πω, δε πας εσύ δίπλα του, να
τα πείτε και σα φιλενάδες, για να μ' αφήσετε κι εμένα
στην ησυχία μου;! Άντε...

NANTIA: Εγώ, απ' ότι είδες, του είμαι αδιάφορη. Άλλη κενή θέση
δεν υπάρχει, γι' αυτό παλουκώσου και ηρέμησε.

(Η Αεροσυνοδός προσφέρει το ποτό στον Μιχάλη.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ευχαριστώ.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Να' στε καλά. Μήπως θα επιθυμούσατε τώρα το
γεύμα σας;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, όχι... ευχαριστώ. *(σκέφτεται)*

ΑΡΗΣ: *(στην Αεροσυνοδό)* Δεσποινίς, έρχεστε λίγο;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Βεβαίως!

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(λίγο πριν φύγει η Αεροσυνοδός)* Μισό λεπτό! Μπορείτε
να μου κάνετε μια χάρη;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Πείτε μου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα ήθελα να προσφέρετε το γεύμα μου στην κυρία
πίσω και αυτό το βιβλίο *(επιλέγει ένα ποίημα-τσακίζει*
μία σελίδα και της το δίνει) στον κύριο που κάθεται
δίπλα της.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μάλιστα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ευχαριστώ.

(Η Αεροσυνοδός πηγαίνει στον Θοδωρή και τη Νάντια.)

ΑΡΗΣ: Δεσποινίς, νομίζω ότι σας κάλεσα πρώτος!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ένα λεπτό, κύριε! *(δίνει στη Νάντια το γεύμα)*
Αυτό είναι για σας.

ΝΑΝΤΙΑ: Α, ευχαριστώ πολύ! Βλέπω, τον τηρείτε τον λόγο σας....
(της δίνει τον άδειο δίσκο της και παίρνει το γεύμα.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(δείχνει προς τον Μιχάλη)* Από τον κύριο.

ΝΑΝΤΙΑ: Τέλος πάντων... Έχε χάρη που πεινάω, διαφορετικά
ούτε που θα το άγγιζα!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(δίνει το βιβλίο στον Θοδωρή)* Κι αυτό για σας,
πάλι από τον κύριο μπροστά.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε το θέλω, πείτε του!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μάλιστα. Θα πιείτε κάτι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι έχει;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Αναψυκτικό, χυμό, κρασί, μπύρα...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ένα ποτήρι νερό δώστε μου!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(τον σερβίρει-στη Νάντια που κοιτάζει το γεύμα
με απορία)* Εσείς;

ΝΑΝΤΙΑ: Γιατί μόνο ζαρζαβατικά; Το υπόλοιπο που είναι;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Το γεύμα του κυρίου είναι vegetarian.

ΝΑΝΤΙΑ: Τι ναι;!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Για χορτοφάγους.

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Θοδωρή)* Το χόρτασε αυτός το κρέας και τώρα το
γύρισε στη χορτοφαγία, κατάλαβες; *(γελάνε δυνατά-η
Αεροσυνοδός τους κοιτάζει προβληματισμένη)* Ας είναι...
Κόκκινο κρασί υπάρχει;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μάλιστα. *(τη σερβίρει)*

ΝΑΝΤΙΑ: Ευχαριστώ.

(Η Αεροσυνοδός πηγαίνει στον Μιχάλη και του επιστρέφει το βιβλίο.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ο κύριος δε το δέχτηκε.

(Ο Μιχάλης το παίρνει σκεπτικός. Η Αεροσυνοδός πηγαίνει στην Φωτεινή και στον Άρη.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στον Άρη)* Παρακαλώ, κύριε, τι θα θέλατε;

ΑΡΗΣ: Επιτέλους!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δε σας κατάλαβα;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κι ούτε πρόκειται... Λίγο νερό για μένα, παρακαλώ.

(Ο Άρης αγριοκοιτάζει την Φωτεινή.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μάλιστα.

ΑΡΗΣ: Ούισκι έχει;

(Η Αεροσυνοδός τους σερβίρει ενοχλημένη και φεύγει. Ο Μιχάλης σηκώνεται απότομα μαζί με το βιβλίο και στέκεται όρθιος δίπλα από τον Θοδωρή και τη Νάντια. Τον κοιτάζουν έκπληκτοι.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(διαβάζει)*

Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ
μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.

Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ.

ΑΡΗΣ: Κύριε, μπορείτε να κάνετε πιο σιγά; Δεν είστε μόνος σας
εδώ!

(Η Φωτεινή κάνει να μιλήσει και την σταματά ο Άρης.)

ΑΡΗΣ : Μη τολμήσεις!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχετε δίκιο, συγγνώμη. *(κάθεται στη θέση του)*

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Θοδωρή)* Τι' ταν αυτό τώρα;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καβάφης.

ΝΑΝΤΙΑ: Και γιατί μας το διάβασε;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Είναι παραπονιάρης, ξέρω κι εγώ;!

(Γίνονται αναταράξεις. Ο Θοδωρής με τη Νάντια τρομάζουν. Ο Άρης πίνει όλο το ουίσκι από το ποτήρι του. Ακούγεται ο χαρακτηριστικός ήχος για πρόσδεση.)

ΝΑΝΤΙΑ: Αμάν! Τις ζώνες!

(Ο Θοδωρής δίνει τον δίσκο του στη Νάντια και ασφαρίζει τη ζώνη του. Ύστερα παίρνει τους δύο δίσκους και η Νάντια προσπαθεί να ασφαλίσει τη δική της.)

ΝΑΝΤΙΑ: Δεν κουμπώνει, καλέ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(τη βοηθάει)* Δε φτάνει, γι' αυτό! Άνοιξέ τη κι άλλο!

ΝΑΝΤΙΑ: Τρέμουν τα χέρια μου, δε μπορώ! Καν' το εσύ. Γρήγορα!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(τραβάει με δύναμη)* Έχει κολλήσει!

ΝΑΝΤΙΑ: Κάνε κάτι!

(Ο Θοδωρής τραβάει απότομα και ξηλώνει τη ζώνη. Πανικοβάλλονται και οι δύο. Η Νάντια σηκώνεται.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Που πας;!

ΝΑΝΤΙΑ: Να στερεωθώ!

ΑΡΗΣ: Έτσι και ξαναταξιδέψω χειμώνα εγώ, να με φτύσεις!

(Η Νάντια πηγαίνει και κάθεται δίπλα στον Μιχάλη.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καλώς την...

ΝΑΝΤΙΑ: *(ασφαλίζει τη ζώνη κι ανασαίνει γρήγορα)* Δε θέλω κουβέντα! Να τελειώσει αυτό το ρημαδο-ταξίδι θέλω κι ύστερα να πάρει ο καθένας το δρόμο του, γίνεται;! *(Ο Μιχάλης διαβάζει ξανά το βιβλίο του.)*

ΝΑΝΤΙΑ: Δε λες τίποτα, ε;! Τόσο αναισθητος πια;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τώρα δεν είπες...

ΝΑΝΤΙΑ: *(τον διακόπτει)* Μ' εκδικείσαι, έτσι;! Αυτό κάνεις! Με βλέπεις να υποφέρω και το χαίρεσαι!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ωραία, τι θες να κάνω;!

ΝΑΝΤΙΑ: Δε ξέρω! Ξεκίνα να μιλάς και θα το βρούμε!

(Γίνεται μία πολύ δυνατή ανατάραξη. Ο Μιχάλης προβληματίζεται. Μπαίνει η Αεροσυνοδός και ελέγχει τις ζώνες.)

ΝΑΝΤΙΑ: Βοήθεια!

ΘΟΔΩΡΗΣ : Παρθενικό ταξίδι μου και τελευταίο έμελλε να γίνει τούτο, μωρέ;! Έτσι μόνος μου, σα το σκυλί στ' αμπέλι, θα φύγω;!

ΝΑΝΤΙΑ : Τι πρόλαβα να ζήσω για να σβήσω τόσο νέα;!

ΑΡΗΣ: *(δείχνει το ποτήρι του)* Κοπελιά μπορώ να έχω ακόμη ένα!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άρη, θα σε πειράξει!

ΑΡΗΣ: *(στη Φωτεινή)* Παράτα με συ!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δε μπορώ να σας σερβίρω τώρα, κύριε!

(Ο Θοδωρής κλείνει τα μάτια του και ακουμπάει την πλάτη του στο κάθισμα. Η Αεροσυνοδός δε μπορεί να σταθεί όρθια και κάθεται στην

κενή θέση. Προσπαθεί να δέσει τη ζώνη ασφαλείας και βλέπει ότι είναι ξηλωμένη.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ : Τι έπαθε η ζώνη;!

ΘΟΔΩΡΗΣ : Μωρέ εμείς να δεις τί θα πάθουμε σε λίγο...!

ΜΙΧΑΛΗΣ: (στη Νάντια) Όλα καλά! Όλα καλά!

ΝΑΝΤΙΑ: (πιάνει το στομάχι της) Θα ξεράσω...!

(Ο Μιχάλης παίρνει γρήγορα μία χάρτινη σακούλα κάτω από το κάθισμα και της τη δίνει. Η Νάντια ανοίγει τη σακούλα και κάνει εμετό.)

ΝΑΝΤΙΑ: Φέρε μου κι άλλη!

(Ο Μιχάλης της δίνει ακόμη μία και η Νάντια του δίνει την πρώτη σακούλα. Κάνει ξανά εμετό. Οι αναταράξεις σταματούν. Ο Μιχάλης πατάει το κουμπί για να καλέσει την Αεροσυνοδό. Παίρνει και τη δεύτερη σακούλα από τη Νάντια που είναι σε ημιλιπόθυμη κατάσταση.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: (σηκώνεται και πηγαίνει στον Μιχάλη και την Νάντια) Παρακαλώ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: (της δίνει τις σακούλες) Μπορείτε να τις πετάξετε σας παρακαλώ και να μας φέρετε λίγο νερό;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: (τις παίρνει) Ναι, βέβαια... (φεύγει)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πως είσαι;

ΝΑΝΤΙΑ: (δακρύζει) Χάλια...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κλείσε τα μάτια σου και πάρε μερικές βαθιές αναπνοές.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τόση ώρα αυτό κάνω! Τζίφος!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(μπαίνει μ' ένα μπουκάλι νερό και πλαστικά ποτήρια-γεμίζει ένα και το προσφέρει στη Νάντια) Ορίστε. (Η Νάντια το παίρνει και πίνει λίγο νερό.)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μου φέρνεις, σε παρακαλώ, και σε μένα ένα;!

(Η Αεροσυνοδός πηγαίνει και του προσφέρει ένα ποτήρι.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ευχαριστώ.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κι εδώ, παρακαλώ...

(Η Αεροσυνοδός της δίνει ένα ποτήρι.)

ΑΡΗΣ: Ένα ουίσκι ακόμα μπορώ να...

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(τον διακόπτει)* Δώστε μας άλλο ένα ποτήρι με νερό κι είμαστε εντάξει...

ΑΡΗΣ: Μη με ξαναδιακόψεις, γιατί δε ξέρω κι εγώ τι θα γίνει! Το κατάλαβες;!

(Η Φωτεινή ντροπιάζεται.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(την ενοχλεί η συμπεριφορά του Άρη)* Αυτή τη στιγμή δε μπορώ να σας φέρω το ποτό σας, κύριε. Κάντε, σας παρακαλώ, λίγο υπομονή μέχρι να τελειώσω με το νερό και θα επιστρέψω με το ουίσκι σας.

ΑΡΗΣ: Σας έχω χρυσοπληρώσει και απαιτώ καλύτερο service!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άρη, σε παρακαλώ! Δεσποινίς, χίλια συγγνώμη...

ΑΡΗΣ: Φέρε μου τώρα το ουίσκι!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άρη!

ΑΡΗΣ: Σκάσε εσύ! *(στην Αεροσυνοδό)* Ακούσατε τι σας είπα,
δεσποινίς μου; Θέλω τώρα το ουίσκι μου!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σας είπα, κύριε, ότι θα σας το φέρω!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στην Αεροσυνοδό)* Δεσποινίς! *(της δείχνει την
ξηλωμένη ζώνη από τη διπλανή θέση)*

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(τον πλησιάζει-παίρνει τη ζώνη)* Τελικά πως
έγινε αυτό, γνωρίζετε;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εγώ στο πάτωμα τη βρήκα... Τι να πω...;

ΑΡΗΣ: *(στην Αεροσυνοδό)* Τι θα γίνει; Θ' αργήσεις κι άλλο;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Υπάρχουν κι άλλοι επιβάτες που πρέπει να
εξυπηρετηθούν, κύριε!

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στον Άρη)* Γιατί το κάνεις αυτό;

ΑΡΗΣ: Μη μιλάς! Βγάλε το σκασμό και μη μιλάς!

*(Η Αεροσυνοδός κάνει να φύγει και τη σταματάνε οι φωνές του Άρη.
Όλοι στρέφουν το βλέμμα τους στον Άρη.)*

ΑΡΗΣ : Ακούς εκεί...! Να ορίζει και τα θέλω μας η κυρία Φωτεινή!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι να σου πω...

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ : *(στον Άρη)* Εάν συνεχίσετε να συμπεριφέρεστε
στην κυρία κατ' αυτόν τον τρόπο, όχι μόνο
ουίσκι δεν πρόκειται να πιείτε, αλλά θα
πάω τώρα αμέσως στον πιλότο, για να του πω
να ενημερώσει τις αρχές του Λονδίνου και
μόλις προσγειωθεί το αεροπλάνο θα σας
συλλάβουν!

ΑΡΗΣ : *(αγκαλιάζει την Φωτεινή)* Για ποιο λόγο; Δεν
καταλαβαίνω...

(Όλοι χαμογελούν με ικανοποίηση για την αντίδραση της Αεροσυνοδού. Η Φωτεινή απομακρύνει το χέρι του Άρη από πάνω της. Η Νάντια βάζει τα κλάματα. Η Αεροσυνοδός τρέχει κοντά της.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τι πάθατε;!

ΝΑΝΤΙΑ: Δεν αντέχω άλλο...

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σε μία ώρα το πολύ θα' μαστε στο αεροδρόμιο του Heathrow. Λίγο υπομονή κάντε ακόμα...
Εντάξει;

(Η Νάντια κοιτάζει την Αεροσυνοδό μ' ένα περίεργο βλέμμα και η Αεροσυνοδός φεύγει. Ο Θοδωρής παίρνει μια βαθιά ανάσα, κλείνει τα μάτια και ξαπλώνει τη θέση του προς τα πίσω.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τώρα τι συνέβη;

ΝΑΝΤΙΑ: Οι αναταράξεις, το ότι πίστεψα κάτι άλλο για σένα και τελικά μου βγήκες κολομπίνα... Όλα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το ότι δεν ήσουν μόνη σου κι υπήρχε δίπλα σου ένας άνθρωπος για να σε καθησυχάζει, αυτό δε μετράει για σένα; Αλλά έπρεπε ν' ανταποκριθώ στα ερωτικά σου καλέσματα για να'σαι ευχαριστημένη, ε; Εγώ όμως δεν έκρυψα ούτε για μια στιγμή το ποιος είμαι, σε αντίθεση μ' εσένα που μας φλόμωσες απ' την αρχή στα ψέματα! Κι αν σ' απογοήτευσαν... πραγματικά λυπάμαι! Νάντια, μη με παρεξηγήσεις, αλλά αν κάθε φορά που δε σου έρχονται τα πράγματα έτσι όπως τα θες, γίνεσαι έτσι αναβλητική κι ευάλωτη, τότε καλύτερα να πάρεις το επόμενο αεροπλάνο και να γυρίσεις πίσω στο σπιτάκι σου. Η Αγγλία δεν είναι για

σένα!

NANTIA: Πρώτον, επειδή εσύ έχεις συνηθίσει να βρίσκεσαι σε ανώμαλο περιβάλλον, αυτό δε σημαίνει ότι είμαστε κι όλοι ίδιοι! Και δεύτερον, το τί θα κάνω εγώ με τη ζωή μου, αυτός είναι δικός μου λογαριασμός και συμβουλές από σένα εγώ δε θέλω! Αλλά τι κάθομαι και σου μιλάω... Εσύ την έχεις φτιάξει ήδη τη ζωούλα σου! Μωρέ καλά το λένε... Οι πουτάνες κι οι τρελές έχουν τις τύχες τις καλές!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και ποιος σου είπε ότι εμένα μου χαρίστηκε κάτι, ε;! Μόνος μου πάλεψα και παλεύω κάθε μέρα για να είμαι σήμερα αυτό που είμαι! Και πίστεψέ με, είμαι πολύ περήφανος για τον εαυτό μου για ν' ασχοληθώ *(δείχνει τη Νάντια και τον Θοδωρή)* με κάποιους που –στην κυριολεξία- δε ξέρουν τι τους γίνεται!

(Ο Θοδωρής ανοίγει τα μάτια του και κοιτάζει τον Μιχάλη. Η Φωτεινή ακούει τον Μιχάλη και ταραάζεται σε αντίθεση με τον Άρη που τον κοιτάζει μ' ένα βλοσυρό βλέμμα.)

NANTIA: Πολύ συγκινητικός ο λόγος σου... Σαν ηρωίδα βγαλμένη μέσα από σίριαλ, καλέ, μιλάς, το ξέρεις;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί τόση κακία, ρε Νάντια; Μπορείς να μου πεις;

NANTIA: Μ' εμπνέεις, ρε Μιχάλη, γι' αυτό... Για λύσε μου όμως μια απορία ακόμα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(ανοίγει το βιβλίο του και διαβάζει)*

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(μονολογεί)* Φιρί-φιρί το πάει κι αυτή...

ΑΡΗΣ: Καλά τον κάνει!

NANTIA: Είπες ότι έχεις μια κόρη, σωστά;

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(δε της δίνει σημασία)*

NANTIA: Τι, παρεξηγήθηκες τώρα και μου κάνεις μούτρα; (ο *Μιχάλης εξακολουθεί να την αγνοεί*) Με γυναίκα την έκανες; Καλά και... πως...; Πως λειτούργησες τέλος πάντων...; Μήπως είσαι bisexual;! Είσαι bisexual! Ποτέ δε μπόρεσα να σας καταλάβω εσάς. Πως τον γυρνάτε τον διακόπτη κάθε φορά και τον ρυθμίζετε να φτιάχνεστε και μ' άλλο φύλο... δε ξέρω!

ΜΙΧΑΛΗΣ: (κλείνει απότομα το βιβλίο) Την υιοθέτησα.
Ικανοποιημένη;!

(Ο *Θοδωρής σηκώνεται από τη θέση του και κάθεται μαζί τους. Δε του δίνουν σημασία.*)

NANTIA: Τι έκανε, λέει;! Την υιοθέτησες;! Πότε την υιοθέτησες δηλαδή;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όταν παντρεύτηκα πριν από δέκα χρόνια.

NANTIA: Με τον άντρα;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, μαζί με τον σύζυγό μου!

NANTIA: Δε το πιστεύω, ρε πούστη μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν κατάλαβα;!

NANTIA: Επί τέσσερα χρόνια προσπαθούσαμε μάταια με τον πρώην άντρα μου να υιοθετήσουμε ένα παιδί, για να μεγαλώσει σ' ένα φυσιολογικό περιβάλλον κι εσύ τώρα μου λες, ότι σου δόθηκε η ευκαιρία να το μεγαλώσεις;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι δε μπορούμε να του προσφέρουμε εμείς δηλαδή;!

NANTIA: Μανάδες μια φορά δε μπορείτε να γίνετε!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κι ούτε θέλουμε!

NANTIA: Εγώ όμως θέλω ρε και δε μπορώ!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: (μπαίνει και πλησιάζει τη *Νάντια*) Τι συμβαίνει;

Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;

(Η Νάντια είναι ταραγμένη.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, εντάξει.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σίγουρα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι...

(Η Αεροσυνοδός απομακρύνεται χωρίς να την έχουν πείσει και λίγο πριν φύγει της κάνει νόημα με το χέρι του ο Άρης για να τον πλησιάσει. Η Αεροσυνοδός τον πλησιάζει απρόθυμα και ο Άρης καθώς της μιλάει χαμηλόφωνα, της δείχνει με δυσαρέσκεια τις τρεις πρώτες θέσεις. Η Αεροσυνοδός τον ακούει και φεύγει. Η Φωτεινή κοιτάζει τον Άρη απογοητευμένη.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχεις ποτέ σκεφτεί ότι αν τελικά υιοθετούσατε ένα παιδί με τον πρώην άντρα σου, αυτή τη στιγμή θα μεγάλωνε μέσα σε μία μονογονεϊκή οικογένεια; Αλλά κι αυτό για σένα μάλλον είναι πιο φυσιολογικό...

ΝΑΝΤΙΑ: Ό,τι και να μου λες, εγώ ξέρω ότι ένα παιδί πρέπει να έχει μία μάνα κι έναν πατέρα! Κι όλα τ' άλλα τώρα που μου τσαμπουνάς, εγώ τ' ακούω βερεσέ!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αυτοί όμως που μας βοήθησαν να υιοθετήσουμε την κόρη μας -ευτυχώς- σαν πρώτη προτεραιότητα είχαν την αγάπη που πρέπει να δέχεται ένα παιδί κι αυτό – μιας και δε το ξέρεις- δε μπορούν να το κάνουν μόνο μία μάνα κι ένας πατέρας, το κατάλαβες;!

ΝΑΝΤΙΑ: Και τι πρότυπα, ρε, έχει ένα παιδί που το μεγαλώνουν δυο πούστηδες;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σήκω και φύγε! Φύγε τώρα, γιατί δε ξέρω κι εγώ τι θα γίνει!

ΝΑΝΤΙΑ: Δε πάω πουθενά! Γιατί; Δεν κατάλαβα, όταν εσύ μ' έλεγες ευάλωτη ήταν καλά; Εύκολη η θεωρία Μιχαλάκη, έτσι; Εσύ όμως κανονικά, με τέτοια ζωή που διάλεξες να κάνεις, θα' πρεπε να' χες συνηθίσει την αμφισβήτηση. Αλλά δε λυπάμαι εσένα... Το καημένο το κοριτσάκι σκέφτομαι, που ποιός ξέρει πόσο κράξιμο έχει φάει όλα αυτά τα χρόνια μέχρι να σταθεί στα πόδια του...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σκάσε επιτέλους!

(Μπαίνει η Αεροσυνοδός. Ο Μιχάλης πάει να χαστουκίσει την Νάντια και τον σταματά ο Θοδωρής. Σαστίζουν όλοι για λίγο. Ο Μιχάλης λύνει τη ζώνη του και πηγαίνει στη τουαλέτα. Η Αεροσυνοδός πλησιάζει την Νάντια.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Είστε καλά; Σας χτύπησε;

(Η Νάντια έχει χαμηλωμένο το βλέμμα της και δεν ανταποκρίνεται.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μια παρεξήγηση ήταν μόνο. Πάει λύθηκε, μη το κάνουμε τώρα θέμα....

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στη Νάντια)* Το ίδιο πιστεύετε κι εσείς...;

ΝΑΝΤΙΑ: Ναι.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Εσείς ξέρετε... Αν νομίζεται όμως ότι είναι αναγκαία η μετακίνησή σας σε κάποια άλλη θέση, θα ήθελα να με ενημερώσετε.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εντάξει. Ευχαριστούμε και... συγγνώμη.

(Η Αεροσυνοδός φεύγει.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στον Άρη-αποδοκιμαστικά)* Εντάξει;

Ευχαριστημένος...;

ΑΡΗΣ: Έχε χάρη που δε θέλω να μ' ανέβει η πίεση, αλλιώς θα τον σάπιζα τον πούστη! Μας παριστάνει και τον καμπόσο, κατάλαβες;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(γελάει ειρωνικά)*

ΑΡΗΣ: Δε το' πιασα αυτό...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Σε καμαρώνω, άντρα μου. Σε καμαρώνω...

ΑΡΗΣ: Καλά...

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(χαμηλόφωνα)* Άκου, εγώ μαζί σου είμαι, αλλά στο τέλος το ξεφτίλισες...

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον ίδιο τόνο)* Δε το δέχομαι, ρε Θοδωρή! Να μεγαλώνει αυτός κόρη κι εγώ να κοιτάζω τα παιδιά των άλλων και να ζηλεύω;! Δε το δέχομαι!

(Επιστρέφει ο Μιχάλης και κάθεται μόνος του στη διαθέσιμη σειρά. Είναι στεναχωρημένος.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Να σου πω, στη τελική τους το δώσανε, δε το κλέψανε.

ΝΑΝΤΙΑ: Μα αυτό είναι που με τρελαίνει! Εμείς τ' αναζητάμε, σ' αυτούς παν και τα χαρίζουν!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, εντάξει δε νομίζω κι αυτοί να τους έδωσαν ένα παιδί, χωρίς να εξετάσουν καλά πρώτα τη περίπτωση τους...

ΝΑΝΤΙΑ: Εσύ με μένα είπες ότι είσαι, ε...;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρε Νάντια, αν σου δίνανε εσένα τώρα ένα παιδί, πως

θα το ζούσες, μου λες; Άνεργη δεν είπες ότι είσαι;

NANTIA: Άνεργη, όχι άχρηστη! Μωρέ, ας το είχα εγώ και πέντε δουλειές θα' χα βρει...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και τόσο καιρό γιατί δε στέριωσες κάπου;

NANTIA: Γιατί δεν είχα κίνητρο, Θοδωρή, γι' αυτό! Για μένα έβγαινε το χαρτζιλίκι από τη βούρτσα. Τα' παμε αυτά!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι να σου πω, δε ξέρω... Την κόρη του μια φορά δεν έπρεπε να τη βάλεις στο στόμα σου. Μ' αυτό τα πήρε στο κρανίο κι αντέδρασε έτσι. Και πολύ υπομονή έκανε μη σου πω, γιατί κι εγώ να' μOUNA στη θέση του... Ζωντανή πάντως δεν έβγαινες από δω μέσα!

NANTIA: Σιγά ρε βαρύ μάγκα, εσύ! Πήγαινε και βρες το κολλητάρι σου τότε και παράτα με ήσυχη!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, να... Τα βλέπεις που δε καταλαβαίνεις;! Μόλις πάει κάποιος να σου πει κάτι, εσύ αμέσως στην επίθεση.

NANTIA: Που είναι τώρα αυτός;

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(κοιτάζει προς τα πίσω)* Στη θέση που καθόσουν πριν.

NANTIA: Τι κάνει;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο, θλιμμένος.

NANTIA: Μη μου πεις ότι κλαίει;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αν κι απ' ότι βλέπω... πολύ θα το' θελες, όχι! Άσ' τον μωρέ στην ησυχία του να ησυχάσουμε και λίγο! Στο κάτω-κάτω δε σου' κανε και τίποτα...

NANTIA: Μπα, τώρα σ' έπιασε ο πόνος;! Πριν από λίγο τον έκραζες και τώρα τον νοιάζεσαι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Απλά σταμάτησα να ασχολούμαι! Κάνε κι εσύ το ίδιο!

NANTIA: Πολύ ευαίσθητος μας βγήκες, Θοδωράκη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Βρε, αϊ σιχτίρ!

ΝΑΝΤΙΑ: Μίλα μου καλύτερα, γιατί... κι εγώ δε ξέρω τι θα γίνει!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(μουτζώνει τον εαυτό του)* Να! Τι το' θελα ο μαλάκας να σε λυπηθώ;! Τώρα όμως δε θα' βγαζεις τέτοια γλώσσα αν τον άφηνα να σε χαστουκίσει!

(Η Νάντια πατάει το κουμπί και μπαίνει η Αεροσυνοδός.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στη Νάντια)* Πατήσατε το κουμπί;

ΝΑΝΤΙΑ: Σας παρακαλώ να απομακρύνετε αμέσως αυτόν τον άνθρωπο από δίπλα μου! Από τις αναταράξεις έχει γίνει πολύ νευρικός και φοβάμαι για τη σωματική μου ακεραιότητα!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(σηκώνεται και την φτύνει)* Ξεφτιλισμένη!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τι κάνετε, κύριε;!

ΝΑΝΤΙΑ: *(σκουπίζεται)* Παλιάνθρωπε! *(στην Αεροσυνοδό)* Τα βλέπετε;! *(στον Θοδωρή)* Αλήτη!

(Ο Θοδωρής φεύγει και κάθεται δίπλα στον Μιχάλη.)

ΝΑΝΤΙΑ: Είναι τρελός σας λέω!

(Η Αεροσυνοδός πηγαίνει στη διαθέσιμη σειρά. Η Νάντια κάθεται στη θέση της και χαμογελάει ευχαριστημένη.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στον Θοδωρή)* Δε μπορείτε να κάτσετε σ' αυτή τη θέση, κύριε!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί;!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Επειδή, αν θυμάστε, εσείς βρήκατε τη ζώνη ασφαλείας στο πάτωμα κι άρα δε γίνεται να

καλυφθεί πλέον από κάποιον επιβάτη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Α, ναι. Και τώρα τι θα γίνει;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στον Μιχάλη)* Μπορείτε σας παρακαλώ να επιστρέψετε στη θέση σας και να δώσετε αυτή τη θέση στον κύριο;

ΝΑΝΤΙΑ: Όχι!

(Όλοι κοιτάζουν την Νάντια έκπληκτοι.)

ΝΑΝΤΙΑ: *(σηκώνεται και πλησιάζει τον Θοδωρή και τον Μιχάλη)*

Εδώ θα κάτσω εγώ κι εσείς θα πάτε μπροστά!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Έστω!

(Ο Θοδωρής με τον Μιχάλη σηκώνονται απρόθυμα και κάθονται στη τριθέσια σειρά. Η Νάντια κάθεται πίσω μόνη της.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ευχαριστώ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(μονολογεί)* Η γυναίκα δεν παλεύεται, είναι άρρωστη!

Εμ, τώρα φάνηκε γιατί της τα φόραγε ο άντρας της...

Μωρέ απορώ πώς την παντρεύτηκε κιόλας!

(Η Νάντια τον ακούει και του ορμάει. Σκοτάδι.)

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Μετά από λίγο. Όλοι προσπαθούν να συνέλθουν από τον τσακωμό του Θοδωρή με τη Νάντια. Ο Θοδωρής φτιάχνει τα τραβηγμένα ρούχα του και τα ανακατωμένα μαλλιά του. Η Αεροσυνοδός κρατάει με δυσκολία την Νάντια για να μη του επιτεθεί ξανά.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τη μαλακισμένη! Να δημιουργήσει έτσι πρόβλημα απ' το τίποτα;!

ΝΑΝΤΙΑ: Μωρέ δε θα φτάσουμε;! Τότε να δεις τι θα γίνει!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μη το συνεχίζετε, σας παρακαλώ!

(Ο Μιχάλης κάθεται στην τριθέσια σειρά και ο Θοδωρής μόνος του στη διθέσια. Η Αεροσυνοδός μιλάει για λίγο χαμηλόφωνα μαζί με τον Άρη και την Φωτεινή και σηκώνονται. Η Νάντια κάθεται στις θέσεις τους.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σας ευχαριστώ πολύ για την κατανόησή σας.

ΑΡΗΣ: Εγώ σας ευχαριστώ, που μας απομακρύνετε απ' τις τουαλέτες! Και συγγνώμη που σας μίλησα απότομα πριν. Μπορώ να έχω τώρα ένα ούισκι;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Όχι άλλο, Άρη!

ΑΡΗΣ: *(κοιτάει τη Φωτεινή άγρια-στην Αεροσυνοδό)*
Σας παρακαλώ.

ΝΑΝΤΙΑ: Βρωμάει εδώ πίσω καλέ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καλά να πάθεις, κάργια!

ΝΑΝΤΙΑ: Είπες τίποτα;!

ΑΡΗΣ: *(στον Θοδωρή και την Νάντια)* Δώστε κι εσείς ένα τέλος, ρε παιδιά!

(Ο Θοδωρής και η Νάντια συμμορφώνονται.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στην Αεροσυνοδό)* Ο άντρας μου έχει δίκιο για το WC!

Ένα αποσμητικό χώρου δεν υπάρχει;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σας καταλαβαίνω, θα κάνω ό,τι μπορώ.

ΑΡΗΣ: Άντε να δούμε...

(Η Αεροσυνοδός φεύγει. Ο Άρης με τη Φωτεινή κάθονται στη τριθέσια θέση. Η Φωτεινή δίπλα από τον Μιχάλη. Η τσάντα του Θοδωρή εμποδίζει τα πόδια του Άρη.)

ΑΡΗΣ: *(στον Μιχάλη-δείχνει την τσάντα)* Δικιά σας είναι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, μισό λεπτό. *(στον Θοδωρή)* Η τσάντα σου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(σηκώνεται και τους πλησιάζει)* Την ξέχασα,
συγγνώμη.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μήπως είστε μαζί και σας χωρίσαμε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όχι, όχι!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ως φίλοι...

(Η Μιχάλης κοιτάζει τον Θοδωρή μ' ένα παγωμένο χαμόγελο. Ο Θοδωρής παίρνει την τσάντα του και κάθεται πίσω. Η Νάντια σηκώνεται και πηγαίνει δίπλα από τον Άρη.)

NANTIA : Κάτω από το κάθισμα της κυρίας βρίσκεται ο
υπολογιστή μου. Μου τον δίνετε, παρακαλώ.

(Η Φωτεινή πιάνει τον υπολογιστή και της τον δίνει. Η Νάντια τον παίρνει -χωρίς να την ευχαριστήσει- και κάθεται μόνη της στην πίσω

αριστερή διαθέσια σειρά. Στη συνέχεια της πράξης και για αρκετό χρονικό διάστημα, ο Θοδωρής πότε προσπαθεί να κοιμηθεί, πότε σημειώνει κάποιες σκέψεις στο τετράδιό του, πότε παρακολουθεί τη συζήτηση των άλλων, αλλά όλα αυτά με πολύ νευρικότητα. Η Νάντια κάνει με τα χέρια της αυτοσχέδια χτενίσματα στα μαλλιά της και τα ελέγχει μέσα από ένα καθρεφτάκι που έχει βγάλει από τη θήκη του υπολογιστή της. Ο Άρης φοράει τα ακουστικά του και ακούει μουσική. Η Φωτεινή διαβάζει το περιοδικό της. Ο Μιχάλης είναι σκεπτικός χωρίς να ασχολείται με κάτι.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: (μονολογεί) Με ανάδρομο Άρη στο Τοξότη, τι περιμένεις...;! Παρεξηγήσεις, φασαρίες...

ΑΡΗΣ: (βγάζει τα ακουστικά) Έλα;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι;

ΑΡΗΣ: Δε με φώναξες;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Όχι, για τους πλανήτες λέω.... Ο Άρης είναι ανάδρομος στο Τοξότη!

ΑΡΗΣ: Σταμάτα μωρέ επιτέλους να διαβάζεις αυτές τις αηδίες!
(βάζει ξανά τ' ακουστικά)

ΦΩΤΕΙΝΗ: Και σου λέει μετά να μη πιστεύεις... (στον Μιχάλη)
Εσείς παρακολουθείτε τα ζώδια;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι ιδιαίτερα...

ΦΩΤΕΙΝΗ: (προτάσσει το χέρι για χειραψία) Φωτεινή.

ΜΙΧΑΛΗΣ: (ανταποκρίνεται) Μιχάλης.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι ζώδιο είσαι, Μιχάλη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σκορπιός.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τα οικονομικά σου να προσέξεις. Καλύτερα να μην υπογράψεις κάποια οικονομική συμφωνία αυτές τις μέρες!

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(αδιάφορα)* Ναι, ε...;

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στη Φωτεινή-δείχνει τον Μιχάλη)* Αλήθεια;! Και πήρε ένα οικόπεδο στο νησί αυτές τις μέρες!

(Ο Μιχάλης τον αγριοκοιτάζει.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Για για τους Τοξότες, τι λέει;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αποφύγετε εντάσεις και συγκρούσεις! Δονήσεις παντού!

(Ο Μιχάλης χαμογελάει σαρκαστικά.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τώρα είναι αργά... Στα συναισθηματικά;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Βελτιώνονται σιγά- σιγά τα πράγματα...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πόσο σιγά δηλαδή;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ε, αυτό από εσάς εξαρτάται...

(ο Θοδωρής την κοιτάζει αμήχανος-στον Μιχάλη) Δεν ανεβαίνετε για καλό σκοπό στην Αγγλία;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τ' αντίθετο... Ίσα-ίσα που... χαίρομαι πολύ που επιστρέφω στο σπίτι μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Συγγνώμη που ρωτάω, αλλά σας βλέπω κάπως συννεφιασμένο, γι' αυτό...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Οι αναταράξεις φταίνε...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ναι, ε; Ε, λοιπόν κι ο Άρης, *(τον δείχνει-έχει κλειστά τα μάτια του)* ο άντρας μου, *(χαμηλόφωνα)* τόσα χρόνια στα καράβια κι έχουν δει τα μάτια του... πολλά! Το υψόμετρο όμως δε το σηκώνει! *(χασκογελάει)* Σα μωρό παιδί έκανε πριν... Εμένα πάντως δε με τρομάζουν αυτά.

(Ο Άρης βγάζει τ' ακουστικά.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: Από ποιο νησί είστε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Από τη Ρόδο.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(βλέπει τον Μιχάλη κουρασμένο)* Σας ζάλισα, ε;

ΑΡΗΣ: Αφού το κατάλαβες... Τι τον ενοχλείς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δε φταίτε εσείς, απλά αυτό το ταξίδι σήμερα... μου φαίνεται τεράστιο...

ΑΡΗΣ: Πόση ώρα θέλουμε ακόμα;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(κοιτάζει το ρολόι της)* Κανά σαραντάλεπτο...
(χασμουριέται) Κατά τις εντεκάμισι θα προσγειωνόμαστε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(ελέγχει το ρολόι του)* Εννιάμισι Αγγλίας.

(Η Φωτεινή ταραίζεται.)

ΑΡΗΣ: Στο γιο σου τί ώρα είπες ότι φτάνουμε, Φωτεινή;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Την ώρα που προσγειώνεται το αεροπλάνο...

ΑΡΗΣ: Ποια ώρα; Ώρα Αγγλίας, Ελλάδος, Βραζιλίας; Ποια ώρα;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Την καθορισμένη, Άρη! Και σε παρακαλώ πάψε να με αμφισβητείς!

ΑΡΗΣ: Καλά... Θα σε δω σε λίγο τί θα λες!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κι αν έκανα και κάποιο λάθος δηλαδή, τι έγινε; Ένα μυαλό έχω, δε γίνεται να περνάνε όλα από τα δικά μου χέρια και να' ναι όλα σωστά!

ΑΡΗΣ: Ε, πες το τότε, ντε! Δε πρόκειται να μας περιμένει κανείς, γιατί πολύ απλά τα έκανες πάλι θάλασσα!

(Ο Μιχάλης δείχνει αδύναμος να παρακολουθήσει άλλον ένα τσακωμό.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μπορώ αν θέλετε...

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(τον διακόπτει-στον Άρη)* Εσύ τι έκανες, μπορείς να μου πεις;! Σε τι βοήθησες γι' αυτό εδώ το ταξίδι, μου λες;!

ΑΡΗΣ: Το πλήρωσα, τι παραπάνω θες;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Να έχω κι εγώ το δικό μου πορτοφόλι, για να μη μου κοπανάς συνέχεια τα λεφτά που ξοδεύεις, αυτό θέλω! Αλλά εσύ, βλέπεις, με θες κλεισμένη μέσα σ' ένα σπίτι για να μου τα χώνεις κι ύστερα να νιώθεις άρχοντας! Φτάνει όμως, δε μπορώ άλλο! *(λύνει τη ζώνη της-σηκώνεται μαζί με το περιοδικό)* Ως εδώ!

ΑΡΗΣ: *(την τραβάει από το χέρι)* Κάτσε κάτω μωρέ!

(Η Φωτεινή αντιστέκεται και πηγαίνει και κάθεται δίπλα από τον Θοδωρή που ξυπνάει απότομα και την κοιτάζει έκπληκτος.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι έγινε;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κουράστηκα, αυτό έγινε...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξέρετε, αυτή η θέση δεν έχει ζώνη ασφαλείας, γι' αυτό καλό θα είναι ν' αλλάξετε θέση.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Δε με νοιάζει.

ΑΡΗΣ: *(μονολογεί)* Κάθε φορά η ίδια κατάσταση... *(βάζει ξανά τ' ακουστικά του)*

(Η Φωτεινή κοιτάζει το περιοδικό και από τα μάτια της τρέχουν δάκρυα. Ο Θοδωρής βγάζει από τη τσάντα του ένα πακέτο με χαρτομάντηλα και της το προσφέρει.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ευχαριστώ... *(παίρνει ένα χαρτομάντηλο και του επιστρέφει το πακέτο)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(το κρατάει και παίζει αμήχανα)* Τα άστρα και τα ζώδια... σας φέρνουνε εμπόδια...;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(σκουπίζει τα μάτια της και κοιτάζει προς τον Άρη)* Κι εφόσον δε ταιριάζουμε, τι το κουβεντιάζουμε...; *(στον Θοδωρή)* Ακριβώς!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τόσο σίγουρη;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μετά από τόσα χρόνια είμαι, ναι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μάλιστα, εσείς ξέρετε...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Να χαρείς, μη μου μιλάς τώρα στον πληθυντικό λες κι έχουμε εκατό χρόνια διαφορά!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έγινε. Τ' όνομά σου;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Φωτεινή.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θοδωρής. Ζώδιο;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αιγόκερως.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι κοινά τώρα μπορούν να έχουν για συζήτηση μία Αιγόκερως μ' έναν Τοξότη;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αν θέλουν πολλά, αλλά αυτή η στιγμή δεν είναι κατάλληλη γι' αναλύσεις, συγγνώμη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι, αλλά εγώ δε ξέρω αν θα σε ξαναδώ.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Δεν πειράζει, δε χάνεις και τίποτα...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τώρα έχω την ευκαιρία! Τώρα θέλω να σε γνωρίσω!

(Η Φωτεινή τον κοιτάζει με απορία.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Το ότι ήρθες κι έκατσες δίπλα μου, δεν είναι τυχαίο.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Δεν υπήρχε άλλη κενή θέση...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι, αλλά ούτε κι η δική μου θέση είναι αυτή που κάθομαι. Άρα, ότι έγινε μέχρι τώρα ήταν... γι' αυτό... Για να σε συναντήσω...

(Η Φωτεινή αρχίζει ν' ανησυχεί.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εμείς οι δύο έπρεπε να γνωριστούμε. Με τον... *(δείχνει τον Μιχάλη)* κύριο μπροστά, για παράδειγμα, ενώ είμαστε απ' το ίδιο νησί, έπρεπε να ταξιδέψουμε ως την Αγγλία για να συναντηθούμε.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Γνωριζόσασταν όμως...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όχι, εδώ μέσα μιλήσαμε για πρώτη... και για τελευταία φορά.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Γιατί τελευταία;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτά ανήκουν πια στο παρελθόν. Μίλα μου για σένα, Φωτεινή...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Να σου πω, ο άντρας μου είναι εκεί μπροστά, δε ξέρω αν το θυμάσαι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και; Πριν από λίγο δεν είπες ότι δε ταιριάζετε;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κι αυτό τι σημαίνει, ότι έγινα κατευθείαν και διαθέσιμη;!

(Ο Μιχάλης ενώ διαβάζει το βιβλίο του, ακούει την παραπάνω συζήτηση και κοιτάζει απογοητευμένος τον Άρη που εξακολουθεί να ακούει μουσική ανενόχλητος. Η Νάντια παρατηρεί τον Θοδωρή και χαμογελάει κοροϊδευτικά.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτό κατάλαβα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(σηκώνεται)* Πολύ γρήγορα βγάζεις συμπεράσματα
εσύ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εντάξει μη ταράζεσαι, συγγνώμη.

(Η Φωτεινή πηγαίνει και κάθεται ξανά δίπλα στον Άρη. Είναι νευριασμένη. Ο Άρης χαμογελάει ικανοποιημένος κι εξακολουθεί να ακούει μουσική. Ο Θοδωρής σημειώνει μία σκέψη στο τετράδιό του απογοητευμένος.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(μονολογεί)* Τοξότες! Παντελής έλλειψη τακτ!

ΑΡΗΣ: *(βγάζει τ' ακουστικά)* Λοιπόν;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι;!

ΑΡΗΣ: Περιμένω τουλάχιστον μια συγγνώμη γι' αυτά που είπες
πριν...

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(γελάει)* Όποιος λέει την αλήθεια δηλαδή, πρέπει να
μετανοεί κιόλας;

ΑΡΗΣ: *(της σφίγγει το χέρι και την φέρνει απότομα κοντά του)* Έτσι
και με ξανακάνεις ρεζίλι μπροστά σε κόσμο, δε θες να
ξέρεις τί θα γίνει...

(Ο Μιχάλης τους κοιτάζει ανήσυχος.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μην ανησυχείς, δεν πρόκειται να συμβεί ξανά... Με το
που φτάσουμε Αγγλία, παίρνεις το πρώτο αεροπλάνο
για πίσω κι όταν γυρίσω στην Ελλάδα, θα κάνουμε μια
κουβέντα εμείς οι δυο...

ΑΡΗΣ: *(γελάει και την αφήνει)* Έχεις πλάκα, το ξέρεις;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Εμένα μ' έχεις χεσμένη, το παιδί όμως δε φταίει σε
τίποτα για να του χαλάσουμε πάλι τη διάθεση. Εκτός

βέβαια αν θες να πας εσύ, που πληρώνεις και τα δίδακτρα, κι επιστρέψω εγώ, ε; *(τον χτυπάει ελαφριά στον ώμο)* Φρόντισε μόνο να του καθαρίσεις καλά το σπίτι, γιατί είναι το ίδιο απαιτητικός με σένα!

ΑΡΗΣ: *(μέσα από τα δόντια)* Φωτεινή, κόψε τις μαλακίες και σύνελθε!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μέχρι να φτάσουμε, περιμένω μια απάντηση.

(Η Φωτεινή ανοίγει το περιοδικό και το ξεφυλλίζει αδιάφορη. Ο Άρης την κοιτάζει εξαγριωμένος και ο Μιχάλης χαμογελάει με νόημα.)

ΑΡΗΣ: *(της παίρνει απότομα το περιοδικό)* Στο παιδί θα πάμε και οι δύο, τ' ακούς;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(τους πλησιάζει)* Φωτεινή, τι συμβαίνει;

ΝΑΝΤΙΑ: Σηκώθηκε ο νταής...

ΑΡΗΣ: *(στην Φωτεινή)* Τι θέλει αυτός εδώ; *(στον Θοδωρή)* Τι θες εσύ, ρε;!

(Μπαίνει η Αεροσυνοδός.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τι φασαρία είναι πάλι αυτή;!

ΑΡΗΣ: *(στον Θοδωρή)* Από πού κι ως που, ρε, έχεις τέτοιες οικειότητες με τη γυναίκα μου;! Ε;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γνωριστήκαμε όλοι πριν από λίγο και... μιλούσαμε για τα ζώδια...

ΑΡΗΣ: *(στον Θοδωρή)* Κι εδώ γιατί ήρθες;! Για τον ωροσκόπο;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Επειδή δε μ' αρέσει ο τρόπος που της μιλάς!

ΑΡΗΣ: *(λύνει τη ζώνη του και σηκώνεται)* Όπως γουστάρω θα της μιλάω! Δικιά μου είναι, ό,τι θέλω την κάνω!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άρη, κάτσε κάτω!

ΑΡΗΣ: Βούλωσ' το εσύ!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Καθίστε όλοι κάτω, γιατί δε ξέρω κι εγώ τι θα γίνει σήμερα!

(Παγώνουν όλοι.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τώρα!

(Υπακούνε όλοι.)

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση! Είστε οι χειρότεροι επιβάτες που είχα ποτέ μου!

ΝΑΝΤΙΑ: Πες τους κι άλλα! Πες του κι άλλα!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Και για σας το λέω!

ΝΑΝΤΙΑ: Τι στόμα...!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σας παρακαλώ, για τελευταία φορά, να σεβαστείτε τους συνεπιβάτες σας και το πλήρωμα του αεροσκάφους που εργαζόμαστε σκληρά για τη δική σας ασφάλεια κι εξυπηρέτηση! Στην περίπτωση που κάποιος επιβάτης διαμαρτυρηθεί ξανά για φασαρία από αυτές εδώ τις θέσεις ή αντιληφθώ κάτι ανάλογο, να ξέρετε ότι η πρώτη σας νύχτα στο Λονδίνο θα συνοδεύεται από αστυνομικούς! Έγινα κατανοητή;! *(φεύγει)*

(Ο Άρης βάζει τα ακουστικά του και ενεργοποιεί το tablet. Ακούγεται το τραγούδι «Μυστικό». Τους κοιτάζει όλους μ' ένα βλοσυρό βλέμμα.)

Φοβάμαι πάλι
-μάσκα φορώ-
κι αν προσπαθώ να μη το βλέπεις
είναι που το 'χω για κακό.

Ρισκάρω
κι έτσι ξεγελώ το διπλανό μου
μ' ένα ψέμα
κι ας έχουμε ίδιο μυστικό.

Μαζί στη διαδρομή.
Θα γνωριστούμε, θα βριστούμε
μέχρι η αλήθεια να φανεί.
Απόλυτη εσύ,
μονάχος μου κι εγώ
μ' ένα αεροπλάνο εμείς οι δυο
ψάχνουμε νέο προορισμό.

Κατά τη διάρκεια του τραγουδιού η Φωτεινή διαβάζει το περιοδικό της και ο Μιχάλης το βιβλίο του. Ο Θοδωρής σημειώνει κάτι στο τετράδιό του. Η Νάντια λιμάρει τα νύχια της με μία λίμα που έχει βγάλει από τη θήκη του υπολογιστή της. Φωτίζεται μόνο ο Άρης. Βγάζει απότομα τ' ακουστικά του και σταματά το τραγούδι.)

ΑΡΗΣ: (στην Φωτεινή) Ξεφτιλιστήκαμε πάλι... Μωρέ καλά μού τα' λεγε η μάνα μου, ότι δεν κάνεις εσύ, απ' την αρχή... Μουλάρωσα κι εγώ και νά τα τώρα... Να μη της λείψει τίποτα της κυρίας! Η μόνη έννοια μου! Εσύ κι ύστερα ο γιος μας. Που κι αυτός αντί να μπει σε μια στρατιωτική σχολή,

για να εξασφαλίσει το μέλλον του και να ησυχάσει κι εμάς το κεφαλάκι μας, του γέμισες το κεφάλι με φιλελεύθερες ιδέες και τώρα πλήρωνε μαλάκα, Άρη, κάθε μήνα ένα κάρο λεφτά για να γίνει ο κανακάρης μας αρχιτέκτονας... «Να πάει έξω το παιδί, ν' ανοίξει το μυαλό του!», έλεγες και ξανάλεγες κι εγώ να τρέμω (δείχνει προς τον Μιχάλη) μήπως επεκταθεί κι αλλού το άνοιγμα... Όχι τίποτ' άλλο δηλαδή, ένα τον έχω! Αν μου βγει και σκάρτος, να πάω να φουντάρω καλύτερα! Κι από τότε που έφυγε το παιδί, κόλαση! Όλα σου φταίνε και τίποτα δεν έχεις! Τυπικά μιλάς, μηχανικά κινείσαι κι αδιάφορα μου δίνεσαι... Ξέρεις πόσες φορές έχω σκεφτεί, ότι αν δεν είχαμε το παιδί τώρα θα' μασταν δυο άγνωστοι; Έφαγες τα λυσσακά σου για να διαιωνίσεις το είδος σου! Γι' αυτό και παντρεύτηκες άλλωστε... Το παλικάρι μας όμως έγινε ίδιος εγώ κι αυτό σε τρώει εσένα, το ξέρω... Κι αυτές οι γκρίνιες για τ' ότι μένεις κλεισμένη στο σπίτι και ότι σ' έχω κατανήσει μονόχνοτη, προφάσεις! Για σένα, ρε, και το φαΐ που φτιάχνεις κάθε μέρα αγγαρεία είναι! Ποιος να σε πάρει στα σοβαρά έτσι που σέρνεσαι;! Όλη μέρα με τα ζώδια και τους αστρολογικούς χάρτες ασχολείσαι! Τίποτ' άλλο! Εκεί, κολλημένη! Το μέλλον μας όμως, ρε κουτορνίθι, εμείς το φτιάχνουμε και την απάντηση δε θα στη δώσουν τ' άστρα! Τ' ακούς;! Εμείς!

(Ο Άρης βάζει ξανά τ' ακουστικά του. Φωτίζεται μόνο η Φωτεινή. Ακούγεται η συνέχεια του τραγουδιού.)

Πόσο περήφανα μιλάς...

κι όταν φοβάσαι με ζητάς,
μα το συγγνώμη το ξεχνάς.

Δεν ειν' τα χείλη που σιωπούν,
μόνο οι λάθος σκέψεις
που σ' οδηγούν και με πονούν.

Το τραγούδι σταματά.)

ΦΩΤΕΙΝΗ: (στον Άρη) Σ' όλο το ταξίδι αυτά τα κέρατα, δε τα' βγαλες από πάνω σου! Μια κουβέντα μωρέ να πούμε, να περάσει λίγο η ώρα...! Αδιάφορος, αυτό είσαι! Λεφτά μόνο έφερνες κι έπαιρνες γι' αντιπαροχή μια θέση στο κρεβάτι μου κι ένα φιλί απ' τον γιο σου! Όποτε μας θυμόσουνα, βέβαια, γιατί η θάλασσα είναι πλατιά και οι στεριές της γεμάτες πειρασμούς! Πως να δουλέψω εγώ μετά, ε; Και το παιδί... ποιος θα το μεγάλωνε; Εμπιστοσύνη σε τρίτους δεν υπάρχει! Γίνε, αντικατέστησε, παίξε όσους ρόλους μπορείς για να ξεχνάς κι εσύ κι ο γιος σου κι όλοι! Έτσι άντεξα... Και μέχρι τώρα τη βγάλαμε καθαρή... Ακόμα και τα ζώδια, το μόνο πράγμα που με κάνει να ξεχνιέμαι, τ' αμφισβητείς. Σαλεμένο οτιδήποτε ξεφεύγει απ' τους δικούς σου ορίζοντες και χαράμισμα για μένα κάθε προσπάθεια για να στους διευρύνω...

(Συνέχεια του τραγουδιού. Φωτίζεται μόνο ο Μιχάλης.

Μαζί στη διαδρομή.

Θα γνωριστούμε, θα βριστούμε
μέχρι η αλήθεια να φανεί.
Απόλυτη εσύ,
μονάχος μου κι εγώ
μ' ένα αεροπλάνο εμείς οι δυο
ψάχνουμε νέο προορισμό.

Το τραγούδι σταματά.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(σηκώνεται και κοιτάζει γύρω του απογοητευμένος)* Το καταφέρατε! Καταφέρατε να με κάνετε να νιώσω παρίας! Εγώ τη σιχαίνομαι κάθε είδους βία... Γιατί με προκαλείτε, ρε;! Είμαι ικανός για πολλά πράγματα κι όταν πρόκειται για το παιδί μου, δεν καταλαβαίνω τίποτα! *(στη Νάντια)* Ναι, είμαι κι εγώ γονιός! Χώνεψέ το επιτέλους! *(κάθεται)* Κάτι μυαλά σα τα δικά σου με κάνουν να μη θέλω να γυρίσω πίσω στη χώρα μου... Τουλάχιστον, στην Αγγλία με σέβονται... Και μένα και την οικογένειά μου! Δεν ενοχλούμε κανέναν, την κόρη μας την μεγαλώνουμε σωστά και τα πρότυπα, ας το μάθετε επιτέλους, δε τα ορίζουν τα καλούπια! Κακή απομίμηση δεν είμαι κανενός! Κανενός!

(Συνέχεια του τραγουδιού.)

Δεν ειν' τα χείλη που σιωπούν,
μόνο οι λάθος σκέψεις
που σ' οδηγούν και με πονούν.

Το τραγούδι τελειώνει και φωτίζεται μόνο ο Θοδωρής.)

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(γράφει στο τετράδιό του και το κλείνει-γελάει και δείχνει το τετράδιο)* Σε ποιον να το πω και να το πιστέψει τέτοιο ανέκδοτο! Εν κατακλείδι, λάθος άνθρωποι στην πιο κατάλληλη συγκυρία για μια καλή γνωριμία... Το μπακούρι προσπάθησε, αλλά... δε ταίριαξε με κανέναν... Κι έτσι... πάλι μόνος! Αυτή θα είναι και η επόμενη ιστορία που θα γράψω...

(Φωτίζεται μόνο η Νάντια.)

NANTIA: Σε μισή ώρα, το πολύ, εγώ πρέπει να ξεκινήσω τη ζωή μου απ' την αρχή... Κάθε φορά όμως που πάω να ξεκινήσω κάτι, ενώ μπορώ... θέλω, το πιστεύω πως μπορώ, μου βγαίνει μια αντίδραση... Φόβος! Φόβος είναι... Και κάθομαι στ' αβγά μου. Μετά βέβαια το μετανιώνω, βγαίνω μπροστά κι εκεί που λέω πως θα τα καταφέρω... κάτι γίνεται, κάποιο εμπόδιο θα με αποθαρρύνει και πίσω, στο μηδέν. Ξανά!

(Φωτίζεται η σκηνή. Όλοι ασχολούνται με τα αντικείμενα που κρατούν. Ακούγονται οι παρακάτω ανακοινώσεις:

«Κυρίες και κύριοι, καθώς ξεκινάμε την κάθοδο για το αεροδρόμιο του Heathrow, σας παρακαλούμε να ελέγξετε ότι οι θέσεις και το ατομικό σας τραπεζάκι βρίσκονται στη όρθια θέση, οι ζώνες σας δεμένες και οι αποσκευές σας αποθηκευμένες κάτω από το μπροστινό σας κάθισμα ή στον ειδικό χώρο αποσκευών. Ευχαριστούμε.»

«Ladies and gentlemen, as we start our descent, please make sure your seat backs and tray tables are in their full upright position. Make sure...»

Το αεροπλάνο χάνει απότομα ύψος. Η ανακοίνωση διακόπτεται. Ένδειξη προσδεθείτε. Συναγερμός μες στο αεροπλάνο. Φωνάζουν όλοι πανικόβλητοι. Σκοτάδι.

Ακούγεται το παρακάτω μήνυμα:

Ο συνδρομητής που καλέσατε έχει πιθανόν το τηλέφωνό του απενεργοποιημένο. Παρακαλώ αφήστε το μήνυμά σας μετά από τον χαρακτηριστικό ήχο. (σύντομος ήχος-αγχωμένη φωνή Νεαρού) Έλα, μάνα...! Είμαι στο ταξί και φτάνω στ' αεροδρόμιο. Με πήρε ο ύπνος κι άργησα... Είδα κι όνειρο! Σε κρατούσε, λέει, ο πατέρας μου στα χέρια του τρυφερά κι απ' τη πολύ εντύπωση δεν έλεγα να ξυπνήσω! Δε πιστεύω να μου' ρθετε πάλι τσακωμένοι! Να σου πω, πάλι καλά που τσέκαρα την πτήση... (ακούγονται σειρήνες ασθενοφόρων) Δε λες να καταλάβεις ότι είμαστε δυο ώρες πίσω απ' την Ελλάδα, έτσι; Σε γλύτωσα κι απ' τη γκρίνια του πατέρα μου... Τέλος πάντων... Μου λείψατε... Welcome to London!)